

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLI SHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 14.

APRIL 15, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditation

The Risen Lord And Thomas

But Thomas, one of the twelve, was not with them when Jesus came. The other disciples therefore said unto him, We have seen the Lord. But he said unto them, Except I shall see in his hands the print of the nails, and put my finger into the print of the nails, and thrust my hand into his side, I will not believe. And after eight days again his disciples were within, and Thomas with them. . . . etc.

John 20:24-29.

Marvellous resurrection of the Lord!

Historically real, yet far transcending the things than eye can see and ear can hear, and that can arise in the heart of man!

Leaving its traces, its evidences on "this side", in the world of our experience, in order that we may surely believe that He is risen indeed, and believing may have life in His name; yet, itself belonging wholly to the "other side", beyond the scope of our senses and understanding both.

Visible in its evidences, yet invisible in its reality. Object of the experience of those that heard, and saw with their eyes, and looked upon, and handled with their hands what could be seen and heard and handled of the Word of life; yet, always so that this very experience carried with it the assurance and consciousness, that the "thing itself" lay beyond their present experience, could be appropriated only by faith, could be rejoiced in only through hope. Blessed is he that believeth!

Marvellous, too, are for this very reason the resurrection narratives in the Scriptures.

No human artist, be he of the most consummate skill, could ever have designed them. For his boldest

imagination would still plainly bear the mark of the earthy, of the things that are below. Were he a sculptor, he would have made of the risen Lord a touchable reality; were he a painter, the resurrected Jesus would always have remained an object of sight; were he a word-artist, he would have brought Jesus that died back to us, into our world, into a position in which He could nevermore draw us to Himself and save us. One and all they would have presented the resurrection as real, very real, historically real, but never as *resurrection*. . . .

For, indeed, the resurrection of the Lord is real: the Lord is risen indeed! Such is the quintessence of the gospel. If it were not so, there would be no resurrection of the dead we would be of all men most miserable. But He is raised on the third day, as He had told His disciples. We are no longer in our sins, and we rejoice in hope!

But just as true it is that He is *raised*. A *real* resurrection, yes, but a *resurrection* nevertheless. A resurrection of the *body*, to be sure, but a *resurrection* of the body. And resurrection is not merely to live again, it is more: it is victory! Victory it is over death and the grave, over corruptibleness and mortality, over flesh and blood and over the image of the earthy. Resurrection is no return, it is such a passing through death that its jaws must forevermore remain open, paralyzed; it is an emergence on the other side, the heavenly, the side of the Kingdom of heaven. . . .

That the resurrection of the Lord is *real* must be revealed, witnessed, proclaimed to all the Church!

That this reality is *resurrection* must be made evident!

That both these conditions are perfectly satisfied by the gospel narratives of the resurrection of Jesus Christ is their marvel.

Yes, indeed, these resurrection narratives are the rock of the gospel narrative, upon which all the attempts of unbelieving mockers to disprove them and to deny the resurrection of the Lord, must needs be and always are completely wrecked!

No doubt, the apostles, those faithful witnesses, recorded what they saw and heard.

There was the silent testimony of the empty grave, and the place where He had lain, and the linen clothes, the marvel of those linen clothes and of the napkin rolled up in a place by itself. The disciple whom Jesus loved saw and believed!

There was the message of the angels, pointing them to the place where He had lain, preaching to them the gospel of the risen Lord, reminding them of the word He had spoken to them, which they had forgotten in their overwhelming grief at His death had forgotten, that He would go before them to Galilee.

And then they saw Him!

The Magdalene and the women returning from the grave, and Peter and the sojourners to Emmaus, and all the disciples. . . .

They saw Him, five hundred brethren at once!

They saw Him, yet they were conscious that He was more than what they saw of Him.

They believed, they doubted, they marvelled. . . .

Wonderful resurrection of the Lord!

Indeed, He is risen!

He is *risen*!

But Thomas. . . . and Thomas!

Eight days had elapsed between these *but. . . .and!*

On the evening of the resurrection day the Lord had appeared to His disciples, when the doors were shut for fear of the Jews, and He had spoken His familiar "Peace be unto you" to them. And they had been glad when they saw the Lord.

But Thomas had not been with them.

Very little, beyond what is told us in this narrative, do we know of this disciple. His name suggests nothing about his character, nor does his surname Didymus afford any information. Apart from his being called as an apostle there seems to be very little noteworthy about him. Besides, even this particular narrative of the appearance of the Lord to the disciples when Thomas was with them, is not chiefly interested in Thomas, but in the risen Christ that here appears especially to him. Only in as far as knowledge of the disciples serves to shed light upon the appearance of the resurrected Lord is it of importance to know anything about him.

Not Thomas the man, but Thomas as the recipient of this particular revelation is significant.

Who was he? What was his spiritual makeup? What is the meaning of this manifestation of the Lord to him? What is its message? Why does the Lord add so significantly at the close of this manifestation: "Thomas, because thou hast seen me, thou hast believed; blessed are they that have not seen and yet have believed"?

A few bits of information we receive about him

in the gospel according to John.

Thomas it was, who proposed to accompany Jesus to Bethany where Lazarus had died and to die with Him, when the Lord had declared His intention to go thither in order "to awake him out of his sleep", in spite of the fact that the Jews sought to kill Him. John 12:16. Thomas it was again, who spoke when the Lord revealed to the disciples that He would depart from them, and added: "Whither I go ye know, and the way ye know". Emphatically Thomas had contradicted this last statement: "Lord, we know not whither thou goest, and how can we know the way?" And once more it is Thomas that assumes a unique attitude after the death and resurrection of the Lord, distinguishing himself from all the rest of the apostles. He is not with them, when the Lord appears. And when the other disciples report to him that they have seen the Lord, he replies: "Except I shall see in his hands the print of the nails, and put my finger into the print of the nails, and thrust my hand into his side, I will not believe".

Do these three touches in the picture of Thomas harmonize? Do they point to a common trait?

Is it correct, perhaps, to say that Thomas was a sceptic, that the most striking characteristic in his spiritual disposition was doubt? Thus he is usually presented. To speak of a "doubting Thomas" has become customary. The "doubting Thomas" has become proverbial. Yet, this would hardly seem to explain the situation. It is true, Thomas not only doubts, but positively refuses to believe; but hardly can it be said that in this respect he distinguished himself from the rest of the apostles. For they too believed not when they had been told that Jesus was alive. Mark 16:11. And when the women reported their experiences at the grave to them, "their words seemed to them as idle tales, and they believed them not". Must we explain that Thomas' chief characteristic was that he was melancholy, always inclined to look at the dark things of life, a born pessimist? Thus others would explain this apostle. There appears to be truth in this evaluation of his character. He could discern the extreme calamity rather easily. "Let us go and die with Him", he proposes. "We know neither whither thou goest nor the way thither", he declares. And, no doubt, the fact that he is not with the disciples on the evening of that wonderful first day of the week, must be explained from the same consideration on his part: the Lord had died, all was lost! And yet, this really explains nothing as far as this narrative is concerned. Why does Thomas so emphatically insist on putting his hands into the print of the nails before he will believe? And why that peculiar application of the incident by the Lord: "blessed is he that hath not seen, and yet hath believed"?

Thomas would base his faith on the experience of

his senses!

He would live by what he could see, hear, touch!

This, no doubt, explains all! What lay within the scope of his experience he would believe; what he could not see or touch he refused to accept! This explains, why there was in his conception of things, especially in his view of the kingdom of heaven which Christ came to establish, no room for the death of the Lord. That is the reason why he so emphatically denies that they could know the way whither Jesus was about to go. And this certainly makes this narrative of Jesus' manifestation and its application intelligible.

Unless I touch Him I will not believe!

His condition during those days that he was not with the disciples, and even after they had told him that they had seen the Lord, was one of utter hopelessness!

He could not see things!

The things that had taken place were utterly inexplicable from the viewpoint of things that are seen and touched and experienced in our world. Jesus had been taken captive by the enemies, had been condemned to death, had been cruelly nailed to the cross, had been destroyed. . . .

This Thomas had seen!

The enemy had triumphed. The cause of the Lord was a lost cause!

Why should the disciples still meet after He, Who was the very bond of their fellowship, had been taken away?

And so Thomas was not in their midst, when the Lord manifested Himself to His disciples on the evening of the resurrection day.

And, although he permitted himself to be persuaded to meet with them eight days later, his spiritual attitude was unchanged.

What could be ascertained by his senses he would believe!

Unless. . . . I will not believe!

My Lord and my God!

Such was the glorious confession wrung from Thomas' heart and mouth by the wonderful manifestation of the risen Lord to him.

What is its significance?

Had Thomas seen and was this confession the result of what he had seen? Was the object of his faith still limited by the scope of the things he could see and touch? Yes, Thomas had seen, and he believed. But surely, what he believed and expressed in his confession far transcended the limits of his experience.

My Lord and my God!

Though the contents of this marvellous confession were somehow suggested by what he had seen, they could themselves not possibly be the object of his sense-perception. But he had been witness of the *reality*

of the resurrection; and he had been impressed by the power and glory of the *risen* Lord. That Jesus was raised *indeed*, and that He was *raised* had been established beyond a shadow of doubt. He saw, and what he saw brought him face to face with that which he could not see: the power and the glory of the resurrection, of Him that raised up Jesus from the dead. He believes and worships!

The reality of the resurrection he had witnessed.

For he had seen the Lord. And he had heard Him speak. When, after eight days, the disciples were assembled once more, and again met behind closed doors for fear of the Jews, and Thomas was also with them, Jesus came and stood in the midst of them! And Thomas saw that it was He! If there still lingered a shadow of doubt that it was the Lord, it was at once dispelled by the familiar voice that said; "Peace be unto you!" Nor had he felt need of further verification. The Lord, indeed, invited him to approach Him and to put the finger into the print of the nails, and to thrust his hand into His side, but Thomas felt as if it would have been sacrilege to act upon that invitation. Upon sight of Him all his heart cried out with joy: it is the Lord! He is risen indeed!

The "otherness" of the risen Lord, too, had been suggested to, had been impressed upon him.

Not only had the Lord revealed that He knew every word he had spoken in his boast that he would not believe unless he would first put his finger into the print of the nails, and thrust his hand into the pierced side of the Lord; but the suddenness and marvel of this manifestation plainly testified that the Lord was *risen*. He came and stood in their midst, though the doors were shut! How had He come? Whither had He appeared in their midst? To ask these questions is to show that still we do not understand that Jesus Christ is *risen*.

Yet, so it was: Jesus is raised from the dead!

His body had been sown in corruption, it was raised in incorruption; it was sown in dishonour, it was raised in glory; it was sown in weakness, it was raised in power; it had been sown a natural body, it was now raised a spiritual body. In glory and power and life He is exalted far above the first Adam. The latter was a living soul, of the earth earthy; the risen Lord is a quickening spirit, the Lord from heaven!

My Lord and my God!

Thomas believed even then far more than he could perceive by his senses. And still more of that risen Lord is hid from our perception, can be appropriated only by the faith that does not see.

For He is our justification, our life, our eternal hope!

Blessed, therefore, is he that hath not seen, yet believed!

For, that faith is salvation!

Fulness of joy!

H. H.

Editorials

A Second Letter From Kalamazoo

Our Synodical Stated Clerk received a second letter from the consistory of the "Protesting Christian Reformed Church" of Kalamazoo, Michigan, the purpose of which is, evidently, to repeal the first letter in regard to the same matter.

The Stated Clerk, Rev. D. Jonker, delivered the letter to undersigned as chairman of the committee in this matter, appointed by our Synod; and undersigned hereby gives notice to the other members of the same committee of the receipt and contents of this letter. I do not consider it necessary to convoke the committee. However, if they should think otherwise, let them inform me and I will gladly call a meeting.

The letter here follows:

"To the Synod of the Protestant Reformed Church.

c/o Rev. D. Jonker, Stated Clerk.

"Esteemed brethren:

"The consistory of the Protesting Christian Reformed Church of Kalamazoo has taken notice of the fact that the letter written to the Protestant Reformed Church and addressed to their Stated Clerk on July 30, 1940 has been openly published and discussed in the Standard Bearer by one of its ministers, Rev. H. Hoeksema.

"The consistory, at its regular meeting of December 23, 1940, decided that, whereas this letter was addressed to the Protestant Reformed Church, it is entirely contrary to Reformed Church law and good order that this letter was intercepted and publicly discussed by one individual, this letter being an answer to a missive received from the Synod of the above mentioned church, and the consistory withdraws the complete contents of their letter sent to you on said date.

Consistory of the
Protesting Christian Reformed Church."

Respectfully yours,

Was signed: Pres. Henry Danhof
Clerk G. Joe W. Hendriksen.

I wish to add only a few remarks.

First of all, let me state that the letter from Kalamazoo's consistory was not "intercepted". To intercept means that someone takes possession of anything before it arrives at its destined place. That was not the case here at all. Kalamazoo sent the letter to our Stated Clerk. It was duly received by him. He delivered the letter to undersigned, which was also quite proper, for undersigned was chairman of the committee appointed by our Synod in this matter. And the consistory of Kalamazoo might have known and did know all this, because it was plainly stated in our letter to them that our Synod had appointed such a committee. There was, therefore, no "intercepting" of the letter.

Secondly, personally I cannot see anything contrary to Reformed "law" or to good order in the publication and discussion of this letter in the Standard Bearer. Matters that are to be brought to the attention of a synod are not private. It is quite customary to discuss certain matters that are to appear on the synodical program, and to shed light on them before the Synod meets. Our letter to the Consistory of Kalamazoo had been published in the Acta of our Synod, as well as in *The Standard Bearer*. And all our churches certainly were interested to know what Kalamazoo would answer. Hence, I cannot agree with the opinion of the consistory of Kalamazoo in this matter.

Thirdly, suppose that *my* action in the matter was improper, how could the consistory of Kalamazoo blame our churches for this and refuse to have their first letter received and acknowledged? This certainly is a very peculiar interpretation and application of Reformed Church "law".

Finally, in my judgment matters did not change much, for the simple reason that the Consistory of Kalamazoo does not withdraw very much of importance (except of negative importance) by withdrawing the complete contents of its first letter.

H. H.

IN MEMORIAM

Met dezen betuigt de Vrouwen Vereeniging der Prot. Geref. Kerk te Hull, Iowa, haar deelnemen met de familie Gritters in het overlijden van

GROOTMOEDER J. GRITTEFS

Moge de Heere de bedroefde familie troosten en hun smart leenigen door de verzekering dat zij is ingegaan in de vreugde haars Heeren, op Wien zij deze vele jaren mocht hopen.

Namens de Vereeniging,
Ds. A. Cammenga, Pres.
Mrs. G. Blankespoor, Secr.

De Sleutelmacht

Zoo is dan de macht, die de Kerk in onderscheiding van den Staat bezit, aangeduid door het symbool der sleutelen. Dat zij werkelijk deze macht bezit, kan in het licht der Schrift niet worden betwijfeld. In Matth. 16:18, 19 lezen we de bekende woorden: "En ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen. En Ik zal u geven de sleutelen van het koninkrijk der hemelen; en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij zult ontbinden op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn." Hier wordt de sleutelmacht opgedragen aan Petrus in verband met de belijdenis pas door hem uitgesproken: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods" Hij, die daar sprak in die belijdenis aangaande den Christus, was *Petrus*, en op dien Petrus zou Christus Zijne gemeente bouwen. Immers die *Petrus* was de rots der openbaring. Van zichzelf kon Simon dit nooit zeggen, noch ooit weten of verstaan. Vleesch en bloed wisten van die dingen niets. De dingen, die in de belijdenis van Petrus werden uitgesproken, behoorden tot de dingen, die geen oog gezien, geen oor gehoord, geen menschenhart ooit bedacht had. De Vader, die in de hemelen is, had het aan Petrus geopenbaard, dat Jezus de Zoon des levenden Gods is, de Christus, Die van den Vader verordineerd is, om het koninkrijk der hemelen te bevestigen in eeuwigheid. Hoe weinig de Simon Petrus van vleesch en bloed verstaat van de belijdenis door den Petrus der openbaring uitgesproken, blijkt wel uit hetgeen terstond op die belijdenis volgde. Als de Heiland Zijne jongeren verder onderwijst in de dingen van het koninkrijk der hemelen, en hun toont, dat Hij moet heengaan naar Jeruzalem en veel lijden en gedood worden, en ten derdendage opgewekt worden, neemt Petrus Hem tot zich om Hem te bestraffen en te bezweren, dat Hem dit geenszins geschieden zal. Uit dienzelfden mond van Simon Petrus, waaruit de belijdenis, dat Jezus is de Christus, de Zoon des levenden Gods, was voortgekomen, kwamen nu de woorden, die hun geestelijken oorsprong hadden in Satanas, en die beide kruis en opstanding zouden willen verhinderen! Het zal dan ook duidelijk zijn, dat als de Heere tot Petrus zegt: "Gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijne gemeente bouwen", Hij dit niet zegt tot den Simon van vleesch en bloed, maar tot den Petrus der openbaring, zooals hij centraal in zijne belijdenis aangaande den Christus aan het licht was getreden. En aan dien Petrus, niet aan den mensch Simon, nog veel minder aan een rij van menschenlijke opvolgers van Simon op den pauselijken stoel, worden hier voorts de sleutelen van het koninkrijk der hemelen opgedragen.

Deze Petrus der openbaring staat echter niet alleen. Hij is metterdaad overal, waar de Vader, die in de hemelen is, openbaart, dat Jezus is de Christus, de Zoon des levenden Gods. Vandaar, dat de sleutelen van het koninkrijk der hemelen dan ook niet alleen aan Simon Petrus worden gegeven, maar tevens aan al de apostelen. Dit moest op zichzelf wel reeds duidelijk zijn uit Matth. 16. Want weliswaar is het Petrus, die spreekt en belijdt, dat Jezus is de Christus. Maar hij doet dit toch als vertegenwoordiger van alle de apostelen, van den apostelenkring als zoodanig. Voorzover ze allen instemden met die belijdenis van Petrus, stonden ze allen in het licht der openbaring, waren ze allen Petra, op dewelke Christus Zijne gemeente zou bouwen. De Kerk is dan ook gebouwd op het fundament, niet van Petrus, maar van de apostelen, en het nieuwe Jeruzalem, dat uit den hemel van God afdaalt, heeft niet slechts één, doch twaalf fundamenteen, waarop de namen der apostelen prijken. Ofschoon dan ook de Heiland in Matth. 16:19 in het enkelvoud spreekt en dus Zijn woord tot Petrus alleen richt, toch is het wel duidelijk, dat deze de sleutelen van het koninkrijk der hemelen ontvangt als vertegenwoordiger van den ganschen kring der apostelen. Maar dit is ook letterlijk uitgedrukt in Matth. 18:18. Daar toch lezen we nogmaals: "Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen, en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen". Doch hier gebruikt de Heiland het meervoud, iets dat in de vertaling niet uitkomt, maar in het oorspronkelijke Grieksch goed duidelijk is, zoodat Hij hier dus de sleutelen des koninkrijks aan al de apostelen geeft. Zelfs wordt hier reeds duidelijk, dat deze sleutelen aan een nog breederen kring zijn opgedragen, dan dien der apostelen alleen. Ook die apostelen kunnen die sleutelen niet ontvangen en toepassen als menschen van vleesch en bloed, doch slechts als openbaringsmensen, als geroepen *apostelen*, en in die capaciteit staan ze aan de spitse der Kerk, zooals ze in de nieuwe bedeeing zal worden gegrondvest en gebouwd. Die gemeente vertegenwoordigen ze. En als zoodanig ontvangen ze nu de sleutelen van het koninkrijk der hemelen. Zooals de Petrus der openbaring niet is te scheiden van de overige apostelen, zooals Rome feitelijk doet, zoo zijn de apostelen op hun beurt ook nooit te scheiden van de Kerk. De sleutelen van het koninkrijk der hemelen verdwijnen dan ook niet met den dood der apostelen, maar zijn in en door de apostelen ook aan de Kerk gegeven. Dit is feitelijk de beteekenis van Matth. 18:18. In het verband toch gaat het over den broeder, die tegen u gezondigd heeft, dien ge opzoekt om hem te bestraffen tusschen u en hem alleen, dien ge gewonnen hebt, indien hij u hoort, maar dien ge nogmaals bestraft en herhaaldelijk bestraft onder getuigen, zoo hij u niet hoort, en dien ge ten slotte bij de Gemeente bekend

maakt. Het gaat dus over dien zondaar, die nu door de gemeente wordt behandeld, en ten slotte als een heiden en tollenaar wordt buitengesloten. En daarop volgt dan: "Voorwaar zeg Ik u: "Al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden zijn, en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden zijn". Dit geldt dus niet slechts de apostelen, maar ook de Gemeente.

Nu is terecht opgemerkt, dat het in deze woorden uit Matth. 16: en 18 niet gaat over een macht over *personen*, doch over macht over *zaken*, daden, handelingen, leerlingen. De Heiland zegt immers niet: "Al wie", maar "Al wat" gij binden of ontbinden zult, zal in den hemel gebonden of ontbonden zijn. De bedoeling zal dus zijn: "al wat de apostelen voor vast en bondig verklaren in het koninkrijk der hemelen op aarde, zal aldus voor vast en bondig gelden in den hemel voor God den Heere". En dezelfde macht bezit de Kerk. Doch dit houdt niet in, dat in deze macht der sleutelen in het geheel geen macht over personen ligt opgesloten. In de eerste plaats toch zijn de *zaken* van het koninkrijk der hemelen zooals de waarheid, de belijdenis der waarheid, het wandelen in de waarheid, het geloof, de liefde, de lijdzaamheid, de heiligmaking en wat dies meer zij, niet van de *personen* gescheiden. Als het vastgesteld is, dat de waarheid, het geloof, de liefde, etc. in het koninkrijk der hemelen voor vast en bondig moeten worden gehouden, terwijl het tevens wordt vastgesteld, dat al wat tegen deze zaken strijdt, geen plaats heeft in het koninkrijk der hemelen, dan is hiermede tevens een oordeel geveld en dus macht uitgeoefend over *personen*, die gelooven of niet gelooven, de waarheid belijden of loochenen, in heiligmaking wandelen of in ongerechtigheid. Maar dit wordt voorts ook bevestigd door hetgeen we verder in het Nieuwe Testament van deze sleutelmacht, zooals ze door de apostelen werd uitgeoefend en aan de Kerk werd voorgeschreven, lezen. En rechtstreeks wordt dit ook uitgedrukt door de woorden van den Heiland tot Zijne jongeren, gesproken aan den avond van dien wonderlijken eersten dag der week, toen Hij uit de dooden was opgestaan: "Zoo gij iemands zonden vergeeft, dien zijn zij vergeven; zoo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden". Deze woorden mogen worden beschouwd als een concrete toepassing en verklaring van de sleutelmacht vroeger aan de apostelen gegeven en door hen aan de Kerk. En hier gaat het niet slechts over een *wat*, de vergeven der zonden in het algemeen, maar ook over een *wie*, de personen, wien de zonden vergeven worden. Er is dus aan de Nieuw Testamentische Kerk, gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, en dus aan de Kerk, zooals ze niet leeft uit vleesch en bloed, maar uit *openbaring*, macht gegeven over de *zaken* van het koninkrijk der hemelen en over *personen* in hunne betrekking tot die zaken en tot het koninkrijk der hemelen

zelf.

In het koninkrijk der hemelen oefent de Kerk deze macht uit, niet in het koninkrijk dezer wereld. Dat is het groote verschil tusschen de macht van den Staat en de macht der Kerk. De laatste heeft de sleutelmacht, niet de zwaarmacht. En die sleutelmacht heeft betrekking op het koninkrijk der hemelen alleen. Dit mag nimmer worden vergeten. Het koninkrijk der hemelen is in den uiteindelijken zin des woords eene eschatologische werkelijkheid, d.w.z. het is het koninkrijk der toekomst, het koninkrijk, dat in den dag van Christus ten volle zal geopenbaard worden. Het is het Messiaansche koninkrijk der heerlijkheid, waarin Christus de Heer is en God alles is in allen. Juist omdat het is het koninkrijk der hemelen, is het niet van deze wereld, kan het in deze wereld ook niet wezenlijk tot openbaring komen. Het is van deze wereld onderscheiden niet alleen daardoor, dat het geestelijk is, beheerscht door den Heiligen Geest Gods in Christus, en dus gekenmerkt door gerechtigheid, maar ook daardoor, dat het hemelsch is, niet uit de aarde aardsch. Het behoort tot de dingen, die geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, en in geen menschenhart ooit zijn opgeklommen; die geen oog van vleesch en bloed, geen oor van vleesch en bloed ooit waarnemen kan, en die in geen hart van vleesch en bloed ooit kunnen opkomen. Want vleesch en bloed (en let wel: vleesch *en* bloed) kunnen ons de dingen van het koninkrijk der hemelen niet openbaren. En evenmin kunnen vleesch en bloed het koninkrijk Gods beërven, evenmin als de verderfelijke de onverderfelijke beërven kan. 1 Cor. 15:50. Het is het koninkrijk der opstanding, der onverderfelijke en onsterfelijke (niet in den filosofischen zin, waarin men soms spreekt van de "onsterfelijke der ziel"), der geestelijke en der hemelsche werkelijkheid, der heerlijkheid en eeuwige kracht. Daarom nu is het koninkrijk der hemelen wezenlijk altijd eene eschatologische werkelijkheid; eerst als de tegenwoordige dingen niet meer zijn, en de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde zullen zijn geschapen, in den dag van Christus zal dat koninkrijk der hemelen ten volle worden geopenbaard.

Dit wil echter niet zeggen, dat het koninkrijk der hemelen ook thans en in de wereld niet bestaat en geen werkelijkheid is. Wel zijn er, die deze beschouwing verdedigen. Ze houden vol, dat, waar ook in de Schrift van het koninkrijk der hemelen sprake is, alleen en uitsluitend bedoeld wordt op de eindelijke openbaring van het Messiaansche koninkrijk der heerlijkheid. Doch dit is niet naar de Schrift. Hoe zou het evangelie anders kunnen verkondigen, dat het koninkrijk der hemelen "nabij" is gekomen? Hoe zou het anders te vergelijken zijn bij een zaaiër, die hier uitgaat om te zaaien, en wiens arbeid ook vrucht voortbrengt, dertig- en zestig- en honderdvoud; of bij een mensch, die goed

zaad zaaide in zijnen akker, terwijl ook een vijand onkruid in denzelfden akker zaait; of bij een mosterdzaad, dat ontspruit en opwast tot een boom, in welks takken de vogelen des hemels nestelen; of bij een zuurdeesem, welken een vrouw nam en verborg in drie maten meels, tot het geheel gezuurd was; bij den schat in den akker, de parel van groote waarde en het vischnet? Matth. 13. Zij, die meenen, dat het koninkrijk der hemelen eschatologisch is in den zin, dat het in deze bedeeing hoegenaamd niet bestaat en geen werkelijkheid is op aarde, vergeten, dat ofschoon het thans en in deze wereld niet wezenlijk geopenbaard kan worden, het toch wel werkelijk bestaat, en in zijne geestelijke werkelijkheid ook op aarde tot stand komt. Er zijn ook op aarde burgers van het koninkrijk der hemelen, en ze zijn er altijd geweest, die het leven van dat koninkrijk en de weldaden van dat koninkrijk in beginsel bezitten. Zeker, ook dan is en blijft dat koninkrijk eschatologisch. Juist daarom zien de burgers van dat koninkrijk altijd uit naar den dag van Christus, belijden ze, dat ze gasten en vreemdelingen op aarde zijn, zoeken ze de stad, die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is, het hemelsch vaderland, en stemmen ze in met de bede des Geestes en der bruid: Kom, Heere Jezus! Doch dat neemt niet weg, dat dit eschatologische koninkrijk der hemelen werkelijkheid is ook op aarde en in dezen tegenwoordigen tijd. Het koninkrijk der hemelen is binnen in ulieden, of onder ulieden!

Naar zijn idee is dat koninkrijk de Godsregeering door Christus, in den Geest, over Zijn volk en door Zijn volk over alle dingen. Deze regeering is dus geestelijk-ethisch van aard. Het is niet maar eene regeering door macht, waarin God Zijne souvereiniteit handhaaft over alle schepselen. God is en blijft altijd soeverein. Alles is Hem onderworpen. Tegen Zijnen wil kan geen schepsel zich verzetten. Hij is in den hemel en doet al Zijn welbehagen. De teugels van het soeverein bewind ontglippen Hem nimmer. Hij regeert over al de machtige hemelbollen in hunnen loop door het firmament, over den dag en over den nacht, over den hemel en over de aarde en over de hel. De ontembare zee siddert voor Zijne opperhoogheid, de stormwind doet Zijn woord, de dieren des wouds en beesten des velds, het kruipend gedierte en de krioelende menigte in de diepten der zee, de vogelen des hemels, berg en dal, rivier en meer, de cederen van Libanon en het kruid des velds,—zij allen gehoorzamen de stem Zijns bevels. Ook de satan en zijne trawanten en de machten der duisternis ontworstelen zich geen oogenblik aan Zijne souvereiniteit; en zelfs zonde en dood werken niet anders dan onder Zijne opperhoogheid. Want Hij is de Heere; dat is Zijn naam, en Zijn eer geeft hij nimmer aan anderen. Jes. 42:8. Hij is de Heere, en er is geen Heiland behalve Hem. Jes. 43:11. Hij is de eerste en Hij is ook de laatste, en behalve Hem is er

geen God. Jes. 44:6. Hij formeert het licht en schept de duisternis; Hij schept den vrede en maakt het kwaad; Hij de Heere doet alle deze dingen. Jes. 45:7. Hij zendt bevel op aarde, Zijn woord loopt zeer snel. Hij geeft sneeuw als wol; Hij strooit den rijm als asch. Hij werpt Zijn ijs heen als stukken; wie zou bestaan voor Zijne koude? Hij zendt Zijn woord en doet ze smelten; Hij doet Zijnen wind waaien; de wateren vloeien henen. Ps. 147:15-18. Hij bedekt de hemelen met wolken en bereidt den regen voor de aarde; Hij doet het gras op de bergen uitspruiten. Hij geeft aan het vee zijn voeder, aan de jonge raven als zij roepen. Ps. 147:8, 9. Zeker, de Heere heeft Zijn troon in de hemelen bevestigd, Zijn koninkrijk heerscht over alles. Ps. 103:19. Doch dit is niet de idee van het koninkrijk der hemelen. Het is die regeering Gods, die haar weerklank vindt in het hart van Zijn redelijk schepsel, dat Hem kent en liefheeft, dat Zijn grootheid roemt en Zijn eer verhoogt, dat Zijn deugden verkondigt en Zijn wil gaarne doet, dat Hem dient in de gewillige gehoorzaamheid der liefde en der vriendschap, en dat aldus Zijne souvereiniteit bewust erkent en eerbiedigt.

Daarom is dit koninkrijk ook het koninkrijk van Christus, dat uit den hemel nederdaalt en hemelsch is. Want wel had God in den beginne van dit koninkrijk een aardsch beeld geschapen met zijn centrum in het hart van den eersten Adam; doch in den eersten mensch werd het koninkrijk niet bevestigd. De eerste koningsknecht rebelleerde, werd een verbondsbreker en verrader en onderwierp zich met zijn rijk aan den vorst der duisternis. Maar God had Zijn Koning gezalfd over Sion, den berg Zijner heiligheid, den Zoon Zijner liefde over Zijn gansche huis gesteld. In Hem, Die het beeld des onzienlijken Gods is, de Eerstegeborene aller creatuur, wordt het koninkrijk Gods tot in eeuwigheid bevestigd. Hij komt in het vleesch en doet den wil des Vaders ten einde toe. Hij bindt den strijd aan tegen de machten der duisternis en overwint de wereld. Hij legt de fundamenten van het koninkrijk der hemelen in gerechtigheid door Zijne volkomene gehoorzaamheid tot in den dood, ja, den dood des kruises. Hij wordt uit de dooden opgewekt en verheven aan de rechterhand des Vaders en ontvangt een naam, die boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus alle knie zich buigen en alle tong belijden, dat Jezus de Heer is, tot heerlijkheid Gods des Vaders. In Hem is het koninkrijk der hemelen centraal bevestigd en voltooid. Het is nog in den hemel. Sion is boven, en de troon Davids is boven, en het koninkrijk der hemelen is in den hemel. Daarom is het nog niet geopenbaard. Zijn voltooiing en eindelijk openbaring toeft nog. Het wacht op den dag van Christus. Nog eenmaal zal het uit den hemel nederdalen, wanneer Christus zal wederkomen op de wolken des hemels, den laatsten vijand teniet zal doen, alle

dingen nieuw zal maken, en Zich met Zijn volk en alle dingen eeuwiglijk den Vader zal onderwerpen, om onder Hem in de nieuwe schepping als de Heer der Zijnen en met hen te regeeren over alle dingen. Dan zullen alle schepselen Christus en Zijn koninklijk priesterdom dienen, opdat zij hun God dienen, en God zij alles en in allen.

Dat koninkrijk is echter, zooals reeds gezegd is, ook op aarde. Want Christus heeft den Geest ontvangen en dien Geest uitgestort, en door dien Geest en door Zijn Woord realiseert Hij Zijn koninkrijk in de harten dergenen, die Hem de Vader gegeven heeft. De centrale weldaad van dat koninkrijk is gerechtigheid, niet alleen in den jurisdischen zin des woords, waarin de gerechtigheid Gods den onderdanen des koninkrijks wordt toegerekend en zij die door het geloof in Christus Jezus bezitten; maar ook in den geestelijk-ethischen zin, waarin ze "een klein beginsel" der nieuwe gehoorzaamheid deelachtig worden. Daarom zijn die onderdanen dan ook de armen van geest, en de treurenden, want zij hebben nog slechts de eerstelingen des Geestes en verlangen naar den vollen oogst. Het zijn de zachtmoedigen, want ze zijn nog in deze wereld, waarin ze gehaat en vervolgd worden om der gerechtigheid wil en waarin ze met lijdzaamheid loopen de loopbaan, die hun voorgesteld is. Het zijn degenen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want ofschoon ze de gerechtigheid in beginsel bezitten, zijn ze nog verre van volmaakt en verlangen ze naar de volmaakte gerechtigheid van het koninkrijk der heerlijkheid. Het zijn de barmhartigen, de reinen van hart, de vreedzamen of vrede-bewerders, want al die geestelijke weldaden bezitten ze door de genade van Christus als burgers van het koninkrijk der hemelen. Ze zijn het zout der aarde en het licht der wereld, en het is hunne roeping in deze wereld om hun licht te laten schijnen, opdat de menschen hunne goede werken mogen zien, de duisternis bestraft worde en hun Vader, die in de hemelen is, verheerlijkt mag worden. Ze zijn daarom ook vreemdelingen op aarde, en zoeken krachtens de levende hope, die in hen is, een beter vaderland, dat is het hemelsche.

De sleutelmacht nu van dat koninkrijk werd den apostelen gegeven, en in gemeenschap met de apostelen ook aan de Kerk op aarde. Het beeld van den sleutel is duidelijk. Het brengt ons voor de aandacht het beeld van het koninkrijk der hemelen als een burcht met wallen en poorten, die gesloten en ontsloten kunnen worden. Want het koninkrijk der hemelen is in deze wereld, maar het is niet van deze wereld. Het is het rijk der verkiezing. Niet allen, die in deze wereld zijn behooren tot dat koninkrijk; en niets, dat van deze wereld is, behoort in dat koninkrijk. Het is een plek licht in de duisternis, en alleen de kinderen des lichts kunnen dat koninkrijk beërven. Daarom wordt het en worden de kinderen des koninkrijks in deze wereld dan

ook gehaat, en staat het bloot aan de aanvallen des boozen. Doch het is een vaste burcht en de poorten der hel kunnen het nimmer overweldigen. Het is omgeven door een sterke muur en de poorten kunnen door den vijand niet worden geopend. De sleutelmacht nu is de macht om die poorten van het koninkrijk der hemelen te sluiten of te ontsluiten. Het is dus de macht om te bepalen, wat wel en wat niet, wie wel en wie niet in deze burcht van dat koninkrijk zal verblijven. Het is de macht om binnen te laten en buiten te sluiten, de macht om binnen te houden of buiten te houden. En waar gerechtigheid de centrale grondweldaad van dat koninkrijk is, en de gerechtigheid van het koninkrijk der hemelen alleen de gerechtigheid Gods in Christus Jezus is, daarom gaat niemand dat koninkrijk der hemelen in, dan door de poort van de vergeving der zonden. Daarom heeft hij, die de macht heeft om de zonden te vergeven of de zonden te houden de sleutelen van het koninkrijk der hemelen.

Die sleutelmacht heeft de Kerk in gemeenschap met de apostelen, de Kerk, die leeft niet uit vleesch en bloed, maar uit openbaringslicht. En let er wel op, dat het hier gaat over *macht*. Het is wezenlijk macht, die de Kerk uitoefent. De sleutelmacht duidt aan, dat de Kerk van haren Heer het gezag, de opdracht en de uitvoeringsmacht heeft ontvangen, om binnen of buiten het koninkrijk der hemelen te sluiten. Het is niet de opdracht om te *adviseeren*, of om *aan te bieden*, of om *den weg te wijzen*, of om met menschenlijke overredingskracht te *bewegen*, maar het is autoriteit om te bepalen, wie en wat in dat koninkrijk der hemelen al of niet zal binnengaan. De macht, de autoriteit om de zonden te vergeven of te houden, zóó, dat hij wien de zonden vergeven of gehouden zijn, die macht ook werkelijk gevoelt en zich er aan onderwerpt, hetzij in geloof of in ongeloof. Immers, dat de Kerk op aarde bindt, is in den hemel gebonden; wat zij op aarde ontbindt, is in den hemel ontbonden; wien zij de zonden vergeeft, dien zijn ze vergeven, en wien zij ze houdt, dien zijn ze gehouden.

De vraag komt op: maar hoe is dit mogelijk? En het antwoord is: dit kan alleen, omdat Christus in den hemel Zelf door Zijne Kerk, die uit openbaringslicht leeft, het koninkrijk der hemelen sluit en ontsluit, de zonden vergeeft en houdt. Anders mag dit nimmer worden voorgesteld. Christus is gesteld over heel het Huis Gods. Hij heeft den sleutel Davids. Hij sluit en niemand opent. Hij opent en niemand sluit. Dat Christus aan Zijne apostelen en door hen aan de Kerk de sleutelen van het koninkrijk der hemelen heeft gegeven, wil dus niet zeggen, dat Hij de sleutelen uit de handen gaf, zoodat de Kerk nu los van Hem gezag en macht zou hebben, om het koninkrijk der hemelen te sluiten en te ontsluiten. Het wil echter wel zeggen, dat Christus aldoor Zijne Kerk met macht, met gezag en kracht bekleedt, om de sleutelen te han-

teeren. En dat wil zeggen, dat Hij het zelf doet door Zijne Kerk. Als de Kerk op aarde, levend uit en wandelend in openbaringslicht, de sleutelen van het koninkrijk der hemelen hanteert, dan heeft zij de belofte, dat dit maar geen ijdel gebaar is, de uitkomst waarvan op zijn minst twijfelachtig is, maar dat Hij dan Zelf door haar bindt en ontbindt, vergeeft en houdt, doet ingaan of buitensluit. Haar arbeid is nimmer ijdel in den Heere, juist omdat de Heere werkt!

H. H.

Kunnen Beide Synoden Gelijk Hebben?

In het jaar 1934 protesteerde de ondergeteekende bij de Synode van dat jaar tegen de fameuse DRIE PUNTEN.

Het protest erlangde het volgende antwoord: "Dit gansche protest gaat mank van eene scheeve opvatting van de verklaring van de Synode van '24, als bijvoorbeeld: a) Het protest misvertaalt de Synodale opvatting van het oogmerk van—het aanbod van genade—als omvangende alle menschen van af Adam. Als bewijs geven wij de volgende aanhaling van de introductie paragraaf van het protest. "Niemand zeggen wij zal ooit bij machte zijn om te leeren te prediken en te bewijzen dat God uit alle menschen, sommigen verkiest tot eeuwige glorie, en tegelijkertijd deze hemelsche zegen alle menschen aanbiedt, hoofd voor hoofd die leefden sedert Adam, die nu leven en nog leven zullen."

De Synode van '34 beantwoordde deze introductie met de volgende verklaring: "Synode heeft nergens gezegd dat alle menschen sedert Adam de aanbieding van zaligheid ontvangen, maar bevestigde eenvoudig dat: *allen die het Evangelie hooren ontvangen een welgemeend aanbod om het aan te nemen.*"

Nu, als dat waar is wat de Synode van '34 beweert, dan staat het vast, dat het protest rust op eene gansch averechtsche opvatting van wat de Synode van '24 vaststelde, en is de protestant gewillig om zulks eerlijk te bekennen, en vergiffenis te vragen. Maar, als het nu eens *niet waar* is, wat dan?

Hoe kunnen wij nu uitvinden of de bewering van de Synode van '34 waar is of niet? Heel eenvoudig met te onderzoeken wat de Synode van '24 bedoelde met hare aangehaalde Bijbelteksten.

Bij punt een haalde de Synode de volgende teksten aan. Ps. 145:9; Matth. 5:44, 45; Lk. 6:35, 36; Acts 14:16, 17; 1 Tim. 4:10; Rom. 2:4; Ezek. 33:11 en 18:23. En punt een luidt: "De Gunstige Gezindheid Gods jegens alle menschen, en niet alleen jegens de uitverkorenen".

Toen de protestant zijn protest opstelde, na punt een en de teksten gelezen te hebben, dacht hij, de

Synode sprekende over *uitverkorenen* bedoelt zeker alle uitverkorenen van af Adam tot de komst van Christus. Dat kan niet anders, en daarom is het ook natuurlijk logisch dat de Synode onder *alle menschen* ook de Goddeloozen bedoelt, die leefden van af Adam tot de *oordeelsdag*.

Dat de protestant niet mis was in deze rekenkunde, blijkt maar al te duidelijk uit de bovengenoemde teksten.

In Ps. 145:9 wordt ons verteld dat de *Heere is goed aan allen*. Wie nu bedoelde de Synode met *die allen*? *Alle menschen*, zegt de Synode. Zou de Synode één der uitverkorenen willen buiten sluiten? Neen, gansche-lijk niet. Maar het gaat ook niet om de uitverkorenen, maar het gaat om de *niet uitverkorenen*, daar de Synode duidelijk zegt dat de *Heere* hen een *welgemeend* aanbod van genade verleent.

Neen, zegt de Synode van '34, dat bedoelde de Synode van '24 niet. De Synode van '24 verstond onder *alle menschen*, alleen de *enkelen* die het Evangelie hooren verkondigen. Iedereen, die *waarheid wil* kan duidelijk zien dat de Synode van '34 aan het radraaien was, om het stoute lid, dat durfde te protesteeren, op te hangen.

Zulks blijkt ook heel duidelijk uit de artikelen van Ds. Zwier, die een groot boekdeel schreef om de Synode van '24 met hare *Drie Punten* te verdedigen. Zulks zeer bedaard doende schreeuwt Ds. Zwier in De Wachter van den 3den Juli, 1938, het luide uit, wanneer hij in verontwaardiging roept: "*Maar wie gaf Ds. Hoeksema en zijn aanhang het recht om in de tekst van Ps. 145:9 te lezen: de uitverkorenen?*" Neen, zegt Z. E. *dat is niet waar*, maar het zijn, *alle menschen, heidenen, ondankbaren en boozen*.

Toen de protestant dat las schreef hij Ds. Zwier direct, zeggende dat hij zeer blij was dat Ds. Zwier Psalm 145:9 zoo verklaarde, want dat is precies zooals de protestant het deed, en waarop zijn protest gebaseerd was.

De Synode van '24 noemde ook Matth. 5:44, 45. Hier spreekt de Heere zelf, wijzende Zijne hoorders op het feit dat God Zijn zon laat opgaan over boozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, dingen die van af de schepping tot het heden geregeld plaats hebben. Zulks begrijpt de Synode van '24 en daarom is het voor haar een bewijs voor *punt een*, hetwelk daarin constateert, dat God genadig genegen is aan alle menschen van af Adam tot de laatste man. Hoe durft nu de Synode van '34 zulks loochenstraffen met te beweren, dat God alleen maar genadig gezind is aan de enkelen, die het Evangelie hooren verkondigen? Blijkbaar is het de bedoeling van de Synode van '34 om de lastige protestant in de hoek te duwen.

Onder de teksten genoemd is ook Handelingen 14:16, 17. Hier spreekt de Apostel Paulus tegen de

inwoners van Lystra, en hij zegt: "God liet in de verloopende eeuwen de natiën wandelen naar hun eigen goed-dunken, nochtans was Hij zelf getuige, dat *Hij* goed deed, gevende de regen des hemels, brengende de vruchtbare tijden, vullende de harten der menschen met het vette der aarde en met blijdschap."

Deze natiën waren heidenen, die noch nimmer het Evangelie gehoord hadden. Waarom haalt de Synode van '24 nu juist deze tekst aan? Was dat met de bedoeling om te bewijzen dat God alleen maar *goedgunstig gezind* was jegens hen, die het Evangelie hooren verkondigen zooals de Synode van '34 de Synode van '24 in de schoenen legt? Of was het met het be-sliste doel om aan te toonen dat de Heer *genadig gezind is jegens alle menschen, heidenen, ondankbaren, boozen* zooals Ds. Zwier zegt? *Ontegenzeggelijk*. Maar waar blijft de Synode van 1934 dan? Maakte deze Synode niet een vreeselijke FAUX PAS, eene valsche stap?

Het zal ons gemakkelijk vallen om alle de door de Synode van 1924 genoemde teksten, op bovenstaande manier te bespreken en aan te toonen, dat de Synode van '34 de Synode van '24 in een gansch verkeerd licht zet, maar om reden van plaatsruimte kunnen wij zulks niet doen. Het is ook niet noodig, daar de besprokene teksten duidelijk het foutieve van de Synode van '34 te kennen geven.

Deze korte vergelijking tusschen de Synode van '24 en '34 is bedoeld om de opmerkzaamheid der Synode van '41 te bepalen bij de schrikkelijke chaos die de Synode van '34 wierp op het leerstellige van ons kerkbestaan.

Is de Synode van '41 gewillig om het foutieve der Synode van '34 terug te roepen? De Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika heeft nu feitelijk twee verschillende leeringen aangaande de *Drie Punten*.

P.S. Het gaat hier niet over of wij het eens zijn met een van de twee Synoden. Dat zijn wij niet. De *Drie Punten* zijn onbijbelsch en modernistisch, hetzij men ze bekijkt met de oogen van de Synode van '24, of met het hart van de Synode van '34.

De gansche wereld staat in het teeken van de *New Deal*, en het wereld new deal is louter communistisch.

Het wordt tijd, dat de kerk een heilig figuur zet in onze Goddelooze wereld, maar dat kan niet anders of zij moet zichzelf zuiveren van het valsche dat haar aankleeft, en dat zoo ontzettend oploemt in de *Drie Punten*. Roep ze terug en gij staat als een *David* oprecht voor uwen *God*.

God geve onze kerk die genade.

J. H. Hoekstra.

NOTICE

The Field Day Committee will meet on Monday evening, April 21, at 7:45 in the basement of the First Prot. Ref. Church. All members are urged to be present at this meeting.

De Stem Des Heeren

(Psalm 29)

Als de Heere straks gezeten is op Zijn hoogen en verheven troon en Hij alle de volkeren der aarde voor Zich zal dagen, de grooten en de kleinen, de dooden en de levenden, dan zal Hij vragen: Heb Ik Mij ooit onbetuigd gelaten? Ben Ik ooit zonder getuige geweest in het geschieden der dingen van den aanvang der aarde af aan? Heb Ik niet geroepen, Mijzelf openbarende in alle de werken Mijner handen? Soms heb Ik gefluisterd in nachtelijke stilte, wanneer de werkmán sliep en sluimerde. Dan orgelde Ik in het zoete slaan van den nachtegaal of zong een lieflijk lied in het ruischen der denneboomen in donk'ren nacht! Doch soms heb Ik in Mijn stem doen hooren in 't donderen en ratelen van de echo's der rotsen en klippen! De vonken spatten er uit. Mijn stem verhief zich en 't werd een schreeuwen en brullen, een razen en krijten: de bergen werden beroerd omdat Ik gram was. Ook daverde en beefde de aarde. Mijn stem heeft U in de ooren geklonken van de tijden der prilste jeugd tot de dagen der grijze oudheid, wanneer ge struikelde onder 't gaan.

En gij, wat hebt gij gedaan?

Ge hebt wijze(?) vertogen gehouden: ademloos luisterde men toe. In Uw studeervertrekken hebt ge met gerimpelde voorhoofden lange dissertatiën geschreven, proefschriften, wetenschappelijke verhandelingen. Hun thema was: de natuur en hare krachten. Lang had ge gepeinsd, ijverig de dingen ontleed, met ingehouden adem geluisterd, met vergrootglazen of met vernuftig uitgevonden machinerieën gekeken en geluisterd, gewogen en vergeleken. En overal was Ik het die de dingen deed roepen, schreeuwen, brullen. Ik was het die de roos haar schoonheid gaf, de lelie haar liefvalligheid. Het was de Heere der heirscharen die donderde en bliksemde, regende en hagelde; Ik was het die Mijn ijs henenwierp in de schotsen. De zon hoorde Mijn bevel en ging zuchtende het luchtruim door; Ik was het die in stillen nacht het aardrijk een bad gaf in zilver licht der maan en 't geflonker der ontelbare sterren. Och arme! hoeveel sterren hebt gij geteld? Ik zeide toch, dat zij ontelbaar zouden zijn in menigte?

Toen gij aan 't vorschen waart en 't tellen, aan 't wegen en luisteren, was Ik het die vlak bij U stond, die Uw brein in stand hield opdat ge niet razend worden zoudt van al het grootsche en vreeselijke der werken der natuur. Sommigen Uwer deed ik ervaren wat het zeggen wil om de sprake der dingen te hooren zonder Mijn alomtegenwoordige kracht om te bewaren, te beschutten, te controleeren. En ze zijn gillende van waanzijn gestorven. 't Was te erg voor hen. Denk aan Schopenhauer.

David kende die lui.

En Psalm 29 keert zich ook tegen hen om het hun toe te roepen, dat het al Gods stemme is.

Hij spreekt eerst tegen de zonen der machtigen op de aarde.

Er zijn er die denken, dat David hier sprak tegen de engelen. Het past niet in het kader van den Psalm. 't Gaat in den psalm over de groote werken Gods *op aarde*: dat moet gezien, erkend worden *door den mensch*.

Zonen der machtigen! 't Is de mensch die alleen door Godes licht de dingen kan waardeeren naar hun waarachtige beteekenis en doel; de mensch die alleen door geestelijke, hemelsche, Goddelijke wijsheid de ware relatiën verstaat. Daartoe moeten Woord en Geest dienen.

Wel, het Woord hebt ge hier. Het Woord, dat ons de ware toedracht der dingen en krachten teekent.

Welaan dan, gij zonen der machtigen, geeft den Heere sterkte en eer. Wat beteekent dat? Gaat het om God sterkte te geven? Hoe zit dat?

Het beteekent, dat ge het den Heere aanzegt, dat Hij groot van vermogen is, dat Hij het is die alle dingen doet. Zoo geeft ge Hem sterkte.

En zoo is het ook met eer. Eer is afstraling der deugden Gods. God is de deugd Zelf. Die deugden openbaart Hij. En die openbaring is afstraling dier deugden. De geheele wereld met haar geschieden is afstraling van den Onzienlijke. Zij openbaren Zijn kracht en Goddelijkheid. (Rom. 1)

En nu wil God hebben, dat gij die afstraling opvangt in een verwonderd oog en hart; dat ge daar vol van wordt en het uitspreekt, neen, zingt: Gods wagens boven 't luchtig zwerk!

Dat niet te doen is vuige zonde; vreeselijke waan en ijdelheid. En roept om den eeuwigen dood.

Laat ons dan eerbiedig luisteren.

Het gebeurde, dat er een vreeselijke donderbui opstak in het Noorden van Palestina. En uit die donderbui heeft David wijsheid geleerd. En die wijsheid zal hij U verhalen.

Zevenvoudig weerklonk de stem des Heeren. Beide in dat zevental en in dien naam van God hooren we het verband van de geschiedenis der aardsche dingen en het Verbond dat eeuwig is. Het is niet toevallig, dat er zevenmaal van de stem des Heeren gewaagd wordt. Of ook, dat David hier keer op keer spreekt van God als den Heere. Die naam toont ons den Almachtige zooals Hij nimmer veranderde, doch Zich als de eeuwig Getrouwe deed kennen.

Die storm stak op in 't Noorden. En David heeft het rommelen van den donder gehoord. Hij zal dien storm beschrijven uit theologisch oogpunt. Daar blinkt de ware wetenschap.

Die bezoeking Gods kwam uit de Middellandsche zee. Want de stem des Heeren was op te wateren.

Daar donderde de Heere; Hij donderde op de groote wateren. Voor den inwoner van Palestina waren de groote wateren de Middellandsche zee.

Let er nu op, dat David dien storm direkt aan God verbindt. God dondert. En dat is fundamenteel spreken. Zoo moet ge Uwe kinderen het leeren in hun prilste jeugd, den tijd wanneer de eerste indrukken gegeven worden.

Dat is heilzaam. Denkt ge, dat ik het ooit vergeten zal? Het is alsof het gister was, dat mijn eenvoudige moeder het mijn verschrikt hart verzekerde: Dat is de stem van God! Ook zal Hij U nooit geen kwaad doen. Wees maar niet bang. Die donderende God is onze Heere, onze Vader in den hemel. Dan staat de zaken recht. Zoo zijn inderdaad de verhoudingen.

Houdt daarom maar gerust op met alle verklaringen, dat God zich toch van middel bedient. Dat weet het eenvoudig geloof ook wel. Daar zijn zulke dingen die we middelen noemen, werktuigen Gods. Doch ik zou U willen vragen: Wie staart zich nu toch blind op den hamer die in de knokkige vuist van den timmerman slaat en beukt? O neen, ge zegt het keer op keer: Hebt ge het wel bemerkt, dat zoo en zoo een huis aan 't bouwen is? Ach, dat we dan ook al'e onpersoonlijke werkwoorden laten varen en ophouden met ons zogenaamde neutrale geknoei, als we het hebben over de groote werken Gods; en niemand zegge meer: *het* dondert! Doch leert het Uwe kinderen om Bijbelsche taal te gebruiken: God dondert! Ook regent Hij en doet de dauw afdruipe van boven! Heere is Zijn naam! Dan zijt ge *en rapport* met den Heiligen Geest. Van voorlang heeft God zich geërgerd aan ons neutrale, valsche geknoei met Zijn werken. Wie zou niet lachen en spotten met den man die zou zeggen: Ziet daar, de hamer en de schaaf bouwen een huis!

Straks zag David, dat de donderbui optrok tot boven de toppen van het Noordelijk gebergte. Immers, de Heere begon de cedars van Lebanon te verbreken. Zooals gewoonlijk, er was een groote wind bij en onder die bui: daarom huppelen de boomen des wouds als kalveren en hun geboomte als een eenhoorn. Zoo ontving men den indruk alsof Lebanon en Sirion (dat is Hermon) huppelden als jonge beesten.

En op den zwarten achtergrond van wolken en donkere wouden is er de bliksemschicht: de zwaarden en spiesen des Heeren! Staat ge dan van verre, dan gelijkt het op het bouwen der vlammen eener Goddelijke smidse. O God, wat zijt Ge groot van vermogen. Er is altijd een siddering die door mijn leden vaart wanneer ik hoor hoe de wijzen en geleerden, de zonen der machtigen, hun plannen beramen om het licht des hemels te harnessen. Een siddering, want de arme dwazen komen zodoende zeer dicht bij den Almachtige. Past toch op: Hij is geducht, Hij doet Zijn bliksem in de lucht en boven wolken knett'ren!

Even later ziet David het, dat de donkere onweerswolken verder reizen: ze gaan door de vallei der Jordaan en wijken af naar het Oosten. Nog eenige oogenblikken en het ratelen van den donder, het knetteren van het weerlicht en het gesteun en gedreun der wervelwinden vervult de huilende wildernis van Kades. Zij zal beven van de stemme des Heeren.

Ook zoekt die vreeselijke stem Gods alle schepsel op: niets is verborgen voor den onderzoekenden Groot-Machtige!

Is er een donderstorm in aantocht, dan versteken de wilde dieren zich. Dondert God, zoo beven ze en staan verwonderd. De arme dieren begrijpen het niet.

De zachtzinnigste der dieren worden bepaald bang; de liefvalligste onder hen gaan aan 't vluchten voor God. Ginds springt een hinde op, zwaar van 't ongeboren jong. Och arme, spring toch niet zoo hoog en zoo ver! Het is Uw schepper en formeerder die 't doet. Er was veel vee in Nineveh: zoo stelde Hij den vloek uit. Arme hinde, zij zakt hulpeloos terneder: die laatste sprong is te hoog, te ver geweest. Toen kromde zij zich en wierp haar jong. Ze kromde zich en schreide tot God. En de Heere hoorde. Straks zal de donderende God weer glimlachen in 't zonnelicht en lachende weiden. En de hinde graast kalm en stillekens: haar jong zeer, zeer dichtbij.

Gedurende al dit grootsche gebeuren, gedurende het gedruisch en gedreun, het gekletter en geknetter, is er een volk geweest, dat in 't heiligdom den Heere zocht. Moeder hield even op van werken; grootmoeder nam de bril af en schoof 't boek ter zijde. Vader was bij 't gerommel van den naderenden storm naar huis gegaan. De kinderen, wij, kinderen, vergaten te spelen. Als God dan donderde en 't huis kraakte en de ramen ratelden, dan was er één woord, dat gesproken of gedacht werd. Dat huisgezin was een Tempel Gods, een vooruitgrijpen van den nieuwen hemel en de nieuwe aarde, en daarom was daar dat ééne woord. Dat woord is: *Eere zij God!* Drie woorden in 't Hollandsch, doch maar één woord in 't hemelsch: *Hallelujah!* Looft den Heere, vanwege het donderen en bliksemen!

Het slot van dit tafereel is een zucht.

Ik herinner mij nog heel goed, dat het einde van die onweerstormen meestal een plasregen was.

Zoo ging het ook bij David. Hij zag de waterstroomen en dacht aan Noach. Neen, aan God, die de Heere is. Bij die waterstroomen pronkte de regenboog. God, de Heere, zat op de watervloed. Bij Zijn toorn gedenkt Hij des ontfermens. 't Wierd dan vredig. Het werk ging door, de bril weer op en 't verhaal moest uitgelezen. De kinderen speelden voort en de Heere goot stroomen van gouden zonneglansen. 't Was vrede.

Als ik den psalm nog eens overlees, dan zie ik, dat hij begint met: *Eere zij God in de hoogste hemelen!*

En hij eindigt met: *Vrede op aarde!*

Ge vergeeft me als ik er aan toevoeg: In den menschen des welbehagens!

Zoo is het werk Gods in de natuur een beeld van Gods werk in de genade. Er zijn donderstemmen en bliksemschichten die Johannes hoorde en zag op Patmos. Ja, zij waren de echo van den donder en 't weerlicht rondom Golgotha!

En o, die vrede daarna. Vrede met God.

Zoo begrijpen we, dat de pure werken der natuur toch toegeschreven worden aan de zevenvoudige stemme des Heeren.

Zevenvoudig: vier en drie. God en de mensch in-eengestrengeld. Veilig in Jezus armen: wees maar stil, zei Moeder. Alles is wel. Dat was ook beeld. 't Was het beeld van vrede met God.

God zal nooit meer donderen en weerlichten in den Hemel; daar wordt de rust geschonken. G. V.

De Vrouw In De Woestijn

X.

Openbaring 12.

Er zijn in deze gespannen tijden waarin wij leven, allerlei vragen, die zich voor ons opdoen en waarop wij geen antwoord ontvangen. Geen wonder. De wereld gaat thans door een crisis heen, gelijk nooit te voren. Soms kunnen we dan ook de vraag niet onderdrukken, of het wellicht niet spoedig het einde aller dingen zijn zal. We doen in ieder geval wel, wanneer we onze verwachting niet te hoog spannen, noch ook meenen, dat na den strijd, die nu gestreden wordt, er wederom een periode zal aanbreken, gelijk voorheen. Want als straks ook dit bloedbad ten einde zal zijn gekomen, dan zal de wereld maar niet een weinig veranderd zijn uit geographisch oogpunt, doch we zullen dan veel dichter staan bij de ontwikkeling van den mensch der zonde. En de teekenen zijn er alreeds vandaag. Al het bewerken, dat we langs het oude lijntje verder zullen leven is eigenlijk een spotten met en een tegenspreken van de naakte feiten.

Het Beest uit de aarde (Openbaring 13) moet noodwendig komen en komt wellicht tegelijkertijd met het Beest dat uit de zee opkwam. Het eerste Beest heeft zonder het tweede geen beteekenis, noch kan het zijn volle kracht openbaren of gebruiken.

Deze beide Beesten te zamen zijn immers, in hun onderling verband, de vertegenwoordigers van alle machten en krachten, gaven en talenten dezer wereld, doch dat alles dan weer staande onder den invloed van de zonde en van den Antichrist, die op alle levensgebied zijn invloed zal doen gelden en alles en allen voor zich zal opeischen. Daar stuwst tenslotte al het wereldgebeuren onverbiddeijk op aan. Ook vandaag en dat

nog meer dan ooit te voren.

Zóó nu bezien, is de wereld niet een mooie en aangename plaats van verkeer doch omgekeerd, een benauwde plaats om in te verkeerren. Benauwd natuurlijk voor hen, die voor Gods Woord zich buigen. Neen, dat einde komt niet als iets, dat zoo vreeselijk is voor den natuurlijken mensch. Integendeel, die kan dan juist eens recht genieten. Wie het zoekt in de dingen, die beneden zijn, die kan er best in terecht en voor hem zal het een der schoonste perioden zijn, die de wereld ooit bood. Zoo iemand kan de verwachting hoog spannen en heel veel goeds en schoons verwachten. Hij zal niet teleurgesteld zijn.

Maar voor de Kerk is er dan juist geen plaats meer, als er voor een ieder ander plaats zal zijn en er plaats gemaakt zal worden, voor wie wil meedoen. Ge kunt in die wereld als mensch juist wel terecht, ge kunt er zelfs zeer veel genieten (de ontwikkeling voor het natuurlijken leven, door de vele uitvindingen, zal ook dan niet stil staan), maar ge kunt in die wereld niet langer uw God dienen, ongehinderd gelijk voorheen.

Meer nog.

Het Beest dat Johannes uit de aarde ziet opkomen, is weleens genoemd de antithetische openbaring van den Christus (H.H. Notes Dogmatics). Het treedt als profeet door zijn macht voor de zaak der duisternis op. Daartoe verricht het dan ook wonderen waar men te voren nooit iets van hoorde en waar de wereld dan ook verbaasd van staan zal. In de tweede plaats, terwijl het Beest uit de zee de machtsconcentratie zal zijn uit politiek oogpunt, daar ligt de kracht van het uit de aarde opkomende Beest in de macht der overreding, uit godsdienstig en geestelijk zedelijk oogpunt ons geteekend.

En juist waar er een onlosmakelijk verband tusschen die beiden bestaat, daar krijgen we dan het geheel te zien van al de macht en van al de krachten, die zich zullen vereenigen en de ééne groote zaak dienen: De groote zaak des menschen.

Doch hierbij blijft het niet.

Bedoelde deze strijd nu slechts een poging te zijn, om enkele zoogenaamde sociale kwesties op te lossen, of te komen tot een betere verhouding van de volkeren onderling, dan was daar als vanzelf niets tegen in te brengen. Trouwens, er zou dan ook niets nieuws onder de zon zijn. Heeft men alreeds niet voor jaren zijn geld en tijd besteed op Internationaal gebied, dikwijls ten kostte van de kleinere naties, die men medoogenloos opofferde? Ja, ook de z.g.n. Democratische landen, met Engeland aan het hoofd. Maar het is nu toch anders? Niet anders. Ook vandaag helpt men alleen heel dood en eenvoudig, omdat het eigenbelang het eischt. En zoo ging het met allen. Denk slechts waarom de Volkeren Bond zulk een zachten dood stierf. Deze pogingen, geheel op zichzelf genomen, geven ons nog niet het doel aan, waarop het straks moet uitloopen.

Dit is alles slechts het middel, doch de eigenlijke geestelijke macht, die in en door dat alles werkt is de vorst der duisternis, die God en Zijn Gezalfde naar de kroon tast. Daarom houdt dan ook de ontwikkeling van het wereldgebeuren gelijken tred, niet slechts met de krachten en machten aan de aarde ontworsteld, doch ontwikkelt zich tegelijkertijd het proces der zonde. En het is tenslotte waar, dat ook in dezen alles aan alles vast zit. Het procesmatige wordt in alles gezien.

Zien we aldus alles saamgetrokken in één groote machtsconcentratie, tegelijkertijd wordt ons daarbij het groote doel geteekend, waarop deze ééne groote macht zich richt: De eeredienst van den mensch der zonde.

Men zal dan ook temidden van dit alles niet anders kunnen doen dan kiezen, *vóór* of *tegen*. Neutraliteit zal er niet langer kunnen zijn. Een ieder wordt openbaar gemaakt. Het Beest uit de aarde zal voor het Beest dat uit de zee opkomt een beeld oprichten, dat door de menschen wordt aanbeden—het ontvangt dus goddelijke eere. De teekening van dezen dienst, die ons in het boek der Openbaring geboden wordt, is deze: Op uitwendig-waarneembare wijze zal men dit beeld aanbidden en het zegenen. Juist daarom zal er van een zich verbergen geen sprake kunnen zijn. Rondom het altaar der menschheid vergadert de groote hoop—wie met den stroom niet mee wil wordt als een eenling, een zonderling, openbaar. Die mensch is dan ook de oproerling, de groote revolutionist. En wie dan aldus openbaar wordt, dien wacht vervolgens, het uitgesloten en dies uitgestooten worden van de markt des levens. In het dagelijksch leven zal het onderscheidingsteeken aan de rechterhand en het voorhoofd niet ontbreken. Waarin dan dat onderscheidingsteeken zal bestaan is van minder belang. De Schrift maakt ons in dat opzicht niet nieuwsgierig. Men zal gekenmerkt zijn, zoodat een ieder weet of wij het Beest gehoorzamen en het Beeld aanbidden. En die teekenen zijn zichtbaar voor een ieder. Dat ligt wel duidelijk uitgedrukt in het “Merkteeken aan voorhoofd en rechterhand”. Voorhoofd en rechterhand zijn beide van de meest zichtbare teekenen van herkenning.

Aldus wordt het wel duidelijk, waarom het zoo uiterst gemakkelijk zal zijn, de Kerk van de Wereld te onderscheiden. Veel gemakkelijker dan vergeleken met vandaag. En met het oog daarop, zal juist aan den lijve gevoeld worden, van wat het wil zeggen, van *die* wereld onderscheiden te zijn. De censuur door de wereld toegepast, zal dan zijn de toepassing van de groote boycott. In verband hiermede werd terecht de opmerking gemaakt: “Boycott, dat is de opzettelijke, systematische uitsluiting van de eene groep door de andere; een uitsluiting, waarbij aan de verdrukke partij het aanzitten aan de tafel der gemeenschap, de toegang tot de macht en tot het huis van arbeid ont-

zegt wordt". Er is dan wel van gemeenschap sprake, doch zij zal tegelijkertijd een uitsluiting zijn van het ééne volk, Gods volk. Met dat alles voor oogen doen we wel, om te letten op hetgeen we vandaag zien gebeuren. Zeker, het is waar, we zouden vandaag nog niet in staat zijn, om den Antichrist aan te wijzen. Doch we zien vandaag alreeds een man als Hitler bezig met de volkeren, door hem overwonnen, op een wijze, die ons in de Schrift geteekend staat en die straks tenvolle openbaren zal in den mensch der zonde. Nu loopt de gedragslijn alreeds duidelijk naar de grondtrekken van Johannes' Openbaring, nog een weinig meer en de Antichrist zal te voorschijn gebracht worden. Denk hierbij aan het overbekende motto: De Nieuwe Orde. En nu is het wel waar, dat dit niet iets nieuws, noch ook orde is, doch uit geestelijk oogpunt de verdere ontwikkeling is van wat in de eerste zonde alreeds in lag: Het zijn als God en het als God willen zitten op Zijnen troon. Dat is altijd het streven der wereld, die onder de inspiratie staat van den Booze. Daarom is het den vorst der duisternis te doen. En vandaag is hij dichterbij dat doel dan ooit te voren.

Uit een eenigszins ander oogpunt zien wij, in verband hiermede, hetzelfde geschieden in ons eigen land. Kapitaal en arbeid bijvoorbeeld. Het uitsluitings proces ontwikkelt zich vandaag uitermate snel. Van beide zijden is men er op uit, om te komen tot een wel uitgewerkt plan, waardoor de organisatie der aardsche verhoudingen wordt verzekerd en vastgelegd. Een plan, dat, wanneer eenmaal verwerkelijkt zijnde, niet werkman en patroon in de engte zullen drijven, doch enkel en alleen het kind van God, dat weigert mede te doen. Gods kind, dat zelfs zal moeten weigeren, ook al wordt van Overheidswege de organisatie hem geboden. Want ook van den al-gebieder, de Staat, die zelf den teugel in handen gaat nemen, kan en mag hij tenslotte niet gehoorzaam zijn tegen het Woord Gods ingaande. En daarmee is dan ook het einde nog niet in het gezicht. Diezelfde Staat, wanneer de natuurlijke dingen toch geregeld moeten worden, zal zich evenzeer gaan bemoeien met de geestelijke-zedelijke verhoudingen. Zal ten lange leste ook wel geheel het religieuze leven gaan beheerschen en regimenteeren.

In verband met deze dingen zijn we dankbaar voor het kloek getuigenis "Testimony" van onze Eerste Gemeente in Grand Rapids, Mich. Die gedragslijn alleen zal ons volk kunnen behouden voor de menigvuldige strikken waarin zij zouden kunnen worden gevangen. En laat er ons nog dit aan toevoegen, wie nu niet wil of durft, zal zeker terzijde van den weg vallen, wanneer het toekomstbeeld ons in Openbaring geteekend, langzaam maar zeker werkelijkheid worden zal. Er is hier niet te kiezen en te deelen. Alleen in den weg als boven aangegeven zal Gods volk behouden als een bijzonder volk. Alle vermenging en alle toegeven wordt het kwaad der zonde in de hand.

Ook kan hier niemand een uitzondering maken.

Wie niet voor is, zal geopenbaard worden tegen te zijn. Zóó zal het ook zijn van de zijde der wereld. Zij toch zal de macht bezitten uit schier elk oogpunt. Door den valschen profeet zal een leer worden verbreid, gegrond op menschelijke filosofie, zich kantende tegen alles en allen, dat van den Christus is en tegen hen, die van Christus zijn. Ge hebt hier dan ook de culminatie van de eerste zonde, eens in het paradijs bedreven.

De groote strijd van af Edens poorte gestreden moet tenslotte geheel en al geopenbaard worden te zijn, de vervulling van Gen. 3:15. Daartoe zal dan ook openbaar worden, wie niet voor de Rede van dit Beest uit de aarde vatbaar is, dat de zwaarste vervolgingen dienst zullen doen, om hem uit te wieden als het groote onkruid der menschheid. Dat zal de publieke prediking zijn tot allen, die het Beest (Beeld) zullen weigeren te aanbidden en het goddelijke eere zullen onthouden. O, neen! dat alles gaat niet in één keer. Het zal procesmatig worden voorbereid. De Staat, die alheerscher, met de School, onder den machtigen Staatsarm, met de nominale Kerk, geheel ten dienste van den Staat, zullen allen te zamen het hunne er toebijdragen tot de verwerkelijking van dit ééne groote beginsel, dat dan weer tegelijkertijd, de ééne groote wereldgodsdienst zal zijn voor een ieder: De dienst der zonde culmineerend in de aanbidding van den mensch der zonde. Daartoe worden nu dan alle dingen zoo gericht en zoo geleid, dat zij, ook door de grooten oorlog van vandaag henen, de voorbereidingen zijn van den laatsten tijd. Zeker, ook dat gaat dan weer den weg van het bloedbad der elkander bestrijdende volkeren. Maar dan zal ook die strijd voorbij zijn. Dan pas, zoo beweerd men, zal er vrede zijn op aarde. Naar dien vrede hebben dan ook de volkeren gesnakt, hebben de wijzen zich suf gedacht. Maar in de toekomst wordt het vredes-ideaal der wereld bereikt. Dat is het toekomstbeeld geschilderd door de wereld.

"Vrede, zoo legde men uit, was voor den eersten keer in de historie der wereld een feit geworden. Er was geen enkele Staat meer, hoe klein ook, wiens belangen niet dezelfde waren, als van een der drie afdeelingen der wereld, waartoe hij behoorde. . . . De vereeniging van deze drie afdeelingen onder een algemeen hoofd was volbracht door een Persoon, Die, naar het scheen, uit de humaniteit was opgeresen, juist op het oogenblik, dat zulk een mensch gevraagd werd. Het geloof in hem vroeg dan ook, dat men zich aan zijn oordeel zou onderwerpen. Dat er nu nog een koninkrijk zou bestaan, dat zijn eigen religieuze meeningen aan een klein aantal leden opdrong, was een onverdragelijke tirannie, want geen Staat bezat het recht, algemeene wetten af te vaardigen, die niet door iedereen aanvaard konden worden. Dit was niets meer dan verkapte ketterij, die zelfs gevaarlijker was voor de

algemeene welvaart der wereld, dan het Individualisme van het Individu. Het menschelijk ras was nu één geheel geworden, en het droeg een ontzettende verantwoording voor zichzelf; er waren geen privé rechten meer. . . . De christenen bewezen eer aan een denkbeeldig boven natuurlijk wezen. De Christenen, scheiden zich dus vrijwillig af van het Lichaam, zij waren als afgestorven ledematen, die zich lieten overheerschen door een kracht van buiten, die hun leven zelf in gevaar bracht en daardoor het geheele Lichaam in gevaar brachten. Moord, diefstal, onteering, zelfs anarchie, waren geen misdaden te noemen, vergeleken bij die monsterlijke zonde; want waar de anderen het Lichaam kwaad berokkenden, deden zij toch nog geen aanval op het hart—hierdoor leed alleen het individu; maar het leven zelf was niet aangerand. In het christendom schuilde een absoluut doodelijk vergif. Iedere cel, die er mede besmet werd, tastte direkt het leven aan. Dit en dit alleen was de misdaad van Hoogverraad tegenover den mensch—en slechts het absoluut uitroeien was een gepast middel. Met deze argumenten gewapend trokken de sprekers de wereld in, en het succes was aanmerkelijk groot geweest" (R. H. Benson, *De God Der Wereld*).

Afgedacht nu of we het zóó in alles zullen nazeggen, ligt hier toch iets in, dat ons doet denken aan de toekomst, zoowel als het heden. Aan het heden, wanneer het zoogenaamde Ariaansche bloed (Hitler's Antropologie) vergelijken met wat de schrijver hier boven aangehaald zegt van den Staat, de mensche lijke staat vlak voor het einde. En met het oog op het einde en den dienst der zonde zijn de hierboven trekken wel aan te nemen wanneer we de strijd ons zien geteekend tusschen den Christus en Zijn tegenstander.

W. V.

WEDDING ANNIVERSARY

On April 11, 1941, our dear parents,

JOHN RYSKAMP

and

HATTIE RYSKAMP—Batts

commemorated their 35th Wedding Anniversary.

We, their grateful children, extend our hearty congratulations to them, and thank our Lord for His grace and loving kindness in sparing them for each other and us these many years. We pray that He will grant them many more years together, surrounded with His blessings.

Mr. and Mrs. Neil J. Ryskamp
and 5 grandchildren:

Donna H.

Lois V.

Carl J.

Neil G.

Howard D.

A Time To Plant

Spring, what a beautiful time of life! All nature has been roused from the dead of winter's sleep. Bleek, barren, fields are again carpetted with mossy green. Forests are alive with the chirp of feathered songsters as they gayly hop from limb to twig. Babbling brooks go singing along as frozen ponds are changed to mirroring pools.

With nature all astir with life, how can man be left unstirred? Impossible! Old and young cannot react alike to the stimulant of Spring's new life. Here some prod in a little garden plot; there another turns furrow upon furrow on seemingly endless plains. Here the seed is carefully planted inch by inch; there the whir of a machine speedily drills in bushel after bushel. Thus hope is renewed, ideals climb high—Spring's dawn promises more than all the yesteryears; for Spring is the time of life—Spring is a time to plant.

So, too, there is a Springtime in our life. A time when life knows nought of winter's death; neither of barren fields or futures bleak because of an eye that is dimmed and spirits gone. A time when life is new and young and fresh, the body strong, the mind alert, when the spirits are high and tasks seem play. That time is—YOUTH—the time of life—the time to plant!

As the green world of the forest and the fields are under the dominion of God's law of seasons, when life is new and strong and we must plant, so, too, our lives are under a similar law. There are seasons in our lives when certain things *must* be done, and can be done most fittingly and with the greatest success. And for us the secret of success is the discernment of those God-given seasons in which we must accomplish certain duties, and—the prompt performance of them.

What could be more important, therefore, than to discern in what season of our life God has arranged for us to plant? It is wisdom on the part of any man, woman or child to know the season of life in which one must prepare oneself for one's task and calling; when he must labor and toil to lay up ability and energy to be able to do his duties successfully when once he shall be stationed at his post in life.

Nothing of value develops of itself. Great men of the world do not gain their achievements by simply watching and waiting, wishing and woulding. The old proverb still holds true in all spheres of life: "wishers and woulders are poor housekeepers". Men and women of fame have toiled tirelessly to gain their end. Men of invention have taxed their mind to the verge of insanity to perfect their inventions. Before any harvest, comes the time of patient planting, while the manner of sowing and the quality of the seed shall also determine the future harvest, for: "Whatsoever a man soweth, *that* shall he also reap".

The planting time of man's life is youth. Youth contains the years best suited for the preparation of our calling. The years between childhood and one-, two-, and three twenty years will for almost every young man or woman determine their history. What the young man makes of himself *to-day* and what the young woman makes of herself *to-day*—that he or she shall be in the years of to-morrow. When young, one should remember in all one's activities that there are things, *very important things*, which, unless one does them now, the overwhelming probability is that one will never do them at all; and the certainty is that later it will be done half as well.

The reason for this is that youth is that season in life when one can acquire and accumulate very easily fore one's needs in future years. The Lord has so created man that in these years he can learn easily and quickly. And not only this, but he retains what he has learned when young. Life itself proves this truth: Set down a man who has never learned his alphabet, to learn his letters, and see what a task it is for him; or if he takes a pen in his hand for the first time, look how difficult the stiff wrist and knuckles find it to bend. Listen to the aged recite the poems they learned in their youth, but notice too, that the happenings of to-day are forgotten.

Youth, too, is the planting time of our life because there are no old and false ideas and practices which must first be gotten rid of to make room for the new and the true. Someone has correctly remarked: "An old person's mind is like grandmother's home, if you give her a bit of new furniture she must first rearrange or get rid of some of the old to make room for the new".

If you are in the planting season of your life it may be well to ask, what are you planting? Probably some may say: "I'm not planting anything, I really haven't started yet". But this is never true. If by the grace of God and through the power of regeneration we are not planting that which is good and right, then it can only mean that the garden of our life shall yield that which is evil. Our life is like any field or garden, if the husbandman does not conscientiously cultivate and plant the good it will naturally yield thorns and thistles. So, too, with you, whether you will recognize the fact or no, you are planting!

Certain it is that we are planting habits, either good or bad. Habits, it is said, "are actions hardened, like the juice that erudes from a pine tree, liquid when it comes out, and when it is exposed to air, is solidified and tenacious". Or it may be likened to: "a man making a track with great difficulty across the snow in the morning, but every time he travels it the track becomes a little wider, and it is easier walking". Possibly you are forming the habit of irregular church, society or catechism attendance; or a carefree attitude

toward the knowledge of Scripture. It may be that you are getting false ideas which later you will hold for the truth. Such false ideas are easily obtained in some faulty church, society, school or by reading only such material which pleases our carnal desires.

Considering the seriousness of youth, should we not ask ourselves in all sincerity: "am I planting the right kind of seed"?

To answer that question you would first of all need to know what kind of harvest you expect to reap. What is your goal and aim in life? "What do you consider your duty? What are you living for?"

For the covenant youth there can only be one goal, one aim in life, and that is the honor and glory of our Covenant God. We do not live for ourselves, but for our God. Therefore, first of all, we should be interested in His Kingdom, the Church of Jesus Christ. And we should now prepare ourselves for our place in that Church. How could we better prepare ourselves for it than by a faithful church attendance, a lively interest in our society, catechism, etc.

Secondly, we should prepare ourselves for our place in every-day life. In youth we often become so careless about this question. Aimlessly we go through school or quit school, or look for a job paying the most or offering the most leisure. Should we not ask ourselves: how can I best serve God with the talents I possess . . . and then do it with all our power?

Let us not be misled with the mistaken notion that godliness and piety belong to old age. How often the remark is heard: "you can't put old heads on young shoulders". Referring to some misdeed of the youth it is easily remarked: "Young men will be young men", or, "They must sow their wild oats". But let us remember that as covenant youth we have received new shoulders under an old head. For beneath those shoulders there beats a heart renewed by the power and Spirit of regenerating grace. Therefore, though with our mind we may sometimes think that there is joy in the ways of the world, the new life within assures us: "To live apart from God is death, 't is good His face to see". Being governed by that new life, we will walk in newness of life; and through the power of the Spirit of Christ it will become evident that virtue and religion belong to youth as well as to the aged.

As covenant youth let us not permit the cares, the enjoyments, the pleasures and duties of this life to crowd out religion and godliness. It is so easily said: "If I had not so much to study for school, or if I would not be so tired of my day's work, I would have more time for religion, for church, catechism and society". Such remarks reveal only too well that you are putting last things first, and too, that you are pushing godliness and piety to the time of old age or among the medicine bottles.

At all times let us remember that the strength of

youth is in the Word of God. Only that Word is a power unto salvation for those that believe, by it we shall be armed against any temptation, through it we shall be warned against seductive ways, and in keeping it there is a great reward. Now—in our youth is the time to become armed with the knowledge of that Word. It is no time to look for our weapons when the sudden temptation leaps upon us. God's Word and will should be so familiar to us that we shall be ready at a minute's notice.

Youth—the time to plant! Let us make use of it through the grace of God! Let us not put it off because it requires giving up some aim or pleasure, but: "If thine eye offend thee, pluck it out". And the promise is ours; "He that will lose his life for My sake, shall save it".

Rev. A. Cammenga.

Contribution

Rev. H. Hoeksema,

Dear Editor:—

The article of Mrs. P. D. B., "By Their Fruits Ye Shall Know Them" in *Our Church News* of March 28, with which I wholeheartedly agree, prompts me to write these lines.

I was particularly interested in Mrs. D. B.'s article, since the poem referred to, which appeared in *The Banner*, also especially drew my attention as being very Arminian.

I wrote an article to Mr. R. Postma "Uncle Dick", who is editor of the children's page, on which page the poem appeared, and who approved very much of the poem, and asked him to place my article in *The Banner*. After waiting for about a month and receiving no reply on my article, I contacted Mr. Postma and also Rev. H. Kuiper, *The Banner* editor, who refused to place my article, and I had quite an argument with both of them. The reason why the article was not placed came down to this, "It was not in accord with the Three Points. It was one-sided". "Not their-sided, of course",

I requested again to have it placed and to have Mr. Postma write an article stressing "the other side", and refuting my arguments, which they refused to do, so I am asking you, dear editor, to place my article in *The Standard Bearer*.

Dear Mr. Postma:

It grieved me to read in *The Banner* of February 21, the poem of Mary Van Houten, and it grieved me still more when I read your article above the poem. After all the child cannot be blamed, very likely never

having been otherwise instructed. But I cannot understand how a man who reads and studies the Word of God, can approve of such a poem, and rejoice instead of grieve, to have music composed to such words.

"What will you do with Jesus?" is the first line. "I will reject and crucify Him" is the only answer the natural man can give. "No man can come to me, except the Father which hath sent me, draw him" Jesus tells us. And if God draws him, he does not boast, and say "I will take His hand" as the poem has it, but he says, "He will take my hand, and strengthen me to hold His hand. I have not chosen Him, but He has chosen me".

"Will you pass by and forget Him?" the poem reads. Yes, I will, unless He, by His irresistible power stops me, so that I cannot pass by and forget Him. But then I do not say, "I remembered Him", but He remembered me, and I love Him only because He first loved me".

"Jesus is tenderly calling", we further read. Yes, He is tenderly calling. Who? His sheep, and they hear His voice and they follow Him, they cannot do otherwise, because He is their Shepherd. "Whatsoever the Father giveth me, shall come to me", Jesus teaches us.

Patiently waiting each day", we read next. God is indeed patient and longsuffering toward His people, but He is not patiently waiting each day, as He is here represented, as a helpless God, who is dependent upon men to come to Him. Surely this is an Arminian view.

"Give Him your heart, oh sinner", we further read. Surely we read in Proverbs, "My son, give me thine heart", but not as it is represented here, as a God who is begging and pleading to give your heart to Him, but we have here a command to His child, "My son", a command from Him, who speaks and it is done, and then He does not ask, "will you", but he makes us willing and ready, and the son in whom that new life has been implanted can do nothing else, and will do nothing else but give Him his heart. It is a necessity for him to serve God with his whole heart, and he walks in those good works which God hath before ordained that he should walk in them, and again, all boasting is excluded.

And so we can go on with the other stanzas. Surely these words being sung by our covenant children, cannot be to the praise of our God, who is a jealous God, zealous for His honor and glory. May we never in any wise ascribe any honor to man, but let him that glorieth, glory in the Lord.

In all sincerity I would like to ask you, "What is there in the poem that you like so well?"

May we as covenant parents and teachers be found faithful in the instruction of our covenant children, and teach them sound hymns which are based upon

that word, as these, "Not what my hands have done", "On Christ, the solid rock I stand", and many more. Then alone can we and our children have comfort, when we know that our salvation is sure, because it is not dependent upon us, for then we would be lost, but upon our Almighty God, who will surely perfect that which concerneth us, and will not forsake the work of His own hands. He is faithful that promised, and He takes our hand and leads us all the way.

Surely God deals with us as moral, rational creatures, and we work out our own salvation with fear and trembling, but we can be admonished to do so only because it is God that worketh in us both to will and to do of His good pleasure, and then we respond, we must respond, and we again confess that it is all of grace. We can be pleasing to Him only when we compose poems which make us nothing, and God all, when we teach our children to sing, "Nothing in my hand I bring, Simply to Thy cross I cling". Then we and our children are on the right track, but we can never say to God, "Look what I've done, I've given my heart to Thee", but in true humility let us sing, "All that I am I owe to Thee."

May God give us much light and wisdom in order that we may train our covenant children according to His precepts, and ever give Him the praise which is due unto His Name.

I am writing these lines as a seeker of Zion's welfare. Please receive them as such.

Sincerely yours,

Mrs. Marie Jonker.

It is really deplorable that "The Banner" refuses space to its own readers for articles of this kind. "The Standard Bearer" is not afraid that open discussion will ever injure the truth. Hence, if Mr. Postma should feel inclined to defend his position over against Mrs. Jonker (who, by the way is none other than "Mr. M. J." about whose identity we were wondering a few numbers back), we will be glad to place his contribution.

H. H.

IN MEMORIAM

The Priscilla Society of the Protestant Reformed Church of Hudsonville, Michigan, hereby wishes to express its sympathy with two of our members, Mrs. H. Kuiper and Mrs. W. Kuiper, who recently received word from the Netherlands that their mother,

STIENTJE DE HAAN

has passed away at the age of seventy-one years.

May the Lord comfort the bereaved in the assurance of a heavenly reunion. Blessed are the dead who die in the Lord.

In name of the Priscilla Society,

Rev. J. D. de Jong, Pres.

Mrs. J. A. Schut, Sec'y.

Our Own School - A Promise?

"WHETHER YOU PROMISE

and intend to see *these children*, when come to the years of discretion, *instructed and brought up* in the *aforesaid doctrine*, or help or cause them to be instructed therein, *to the utmost of your power*?"

What is your answer?

"Yes!!"

This promise all, who have received children of the Lord, have made at one time or another. It is the pledge elicited from Reformed parents when a child is presented for baptism. The "Yes" is the inevitable reply.

How easily this pledge is given! Who answers anything but "Yes". The child must be baptized! And if this demands the making of a promise,—a promise must and shall be made. Few pledges, to my mind, are more easily, more superficially, more wrecklessly made. One wonders how many parents, when uttering their invariable "yes", are fully conscious of the implications of the promise they are making.

How easily, too, it is broken! When taken in its deepest significance this is always true. Who is audacious and spiritually ignorant enough to think that he keeps the baptismal pledge perfectly? However, also in its more external significance it is conveniently forgotten when parents become lax toward church attendance and catechism and *school*.

Yet, how vital to the welfare of us and our children that this covenant promise be faithfully kept.

WHAT YOU PROMISE—

These children!

We must instruct *these children*; all whom we thus present for baptism; all our natural seed. Historically they all belong to the covenant of God. All are not true children of God's covenant. All do not belong to the promised seed, for there is always in the church on earth a two-fold seed, that of the woman and that of the serpent. The covenant is established with "Abraham and his seed", and these are the believers only. Nevertheless, historically all our children belong to the sphere of the covenant as it manifests itself in the world. Wherefore all must and do receive the sign and seal of the covenant of God.

Besides, a covenant parent can and may never do otherwise than instruct all his natural seed in the same way of Jehovah's precepts. For the Christian another course would be impossible. The godless, reprobate seed as well as the children of the promise must be instructed in "the aforesaid doctrine".

Finally, we can instruct the true seed, which are the children of the promise, only by training all our children. We are neither able nor called to separate

between the spiritual and carnal seed.

We must instruct and bring up these *children*.

The life of man begins with the period of childhood, characterized by passivity and simple receptivity. The child is blessed with a clear, impressionable mind; a strong, retentive memory; a keen, sometimes wild imagination. The child is trusting, too. It does not easily question the integrity and trustworthiness of its instructors. It readily imbibes what it is taught. What an age for instruction and training in the aforesaid doctrine!

This period all too soon passes on into that of adolescence. Our passive, trusting child is growing up. The young man is no longer merely passive and receptive. In fact, he is more apt to assume a critical attitude toward all he is taught. The period of adolescence, is not without its element of conceit. Yet, the adolescent has not attained to much stability, neither in conceptions nor in walk of life. The period of adolescence, therefore, is fraught with dangers. Also here I would say: what an age for instruction and training in the aforesaid doctrine! But also, how necessary that this be begun before, long before this delicate period of life is reached.

A few fleeting years in this critical period and your boys have become men, your girls women. Your passive, impressionable children; your still pliable young men and women have grown up. More or less suddenly and painfully you come to the realization that the time of instruction and training has gone by,—forever. The man is less easily impressed, more matter-of-fact. His opinions are formed, his will is set, his conceptions have ripened, whether right or wrong. The tender sprig may be bent in any direction or shape. It may be tied into a knot. But once it has become a branch it defies every attempt at reformation. As long as cement is soft and fresh impressions are readily made in it. But, once it has hardened nothing less than extreme force can make the slightest impression on it. Need it be greatly stressed how essential it is, with a view to the training of our children, that these things be remembered?

Our baptismal pledge speaks of *the aforesaid doctrine*.

The second baptismal question makes plain what is meant. "Whether you acknowledge the doctrine which is contained in the Old and New Testament, and in the articles of our Christian faith, and which is taught *here in this Christian Church*, to be the true and perfect doctrine of salvation."

Hence, the Scriptural, Christian, Reformed, Protestant Reformed Doctrine is meant. The "aforesaid doctrine" is not a general, colorless, indefinite, superficial Christianity such as many people are content to have as a basis for Christian instruction. It is the distinct, colorful, specific Reformed doctrine with re-

spect to God, man, the world, God's counsel, providence, creation, sin, grace, the covenant, the church, heaven, hell, and all things. How much of that "aforesaid doctrine" can be found at the basis of much so-called Christian instruction today?

In the sphere of that doctrine these children must be *instructed and brought up*. Not only must this "aforesaid doctrine" be the direct contents and object of the instruction and training we give our children. The latter must not only be faithfully indoctrinated. All the training and instruction our seed receives must be in the sphere of, in harmony with, on the basis of the specific Reformed truth, the doctrine "taught here in this Christian church."

Mind you, *you* promise. The instruction and bringing up of children is primarily and principally the task of the parents whose children they are. It is natural and logical that this should be the case. Parents know their own children, their characteristics and disposition and temperament and ability, as no other person can know them. And parents love their children, whatever their faults, as only parents can. It is reasonable, therefore, that the bringing up of children should be primarily and basically the duty and task of the parents. That responsibility parents profess to have assumed when they reply affirmatively to the third baptismal question. And note, as far as the parents themselves are concerned, they *only* are responsible for the bringing up of their children. This does not mean that others in the church, who have no children, shoulder no responsibility in the matter of Christian instruction and Christian school. They, too, have a calling. The covenant school is their school, too. From *their* point of view the covenant children instructed in those schools are their children, too. The let-the-parents-take-care-of-their-own-children attitude, which so many who have no children of school-going age have assumed, must certainly be condemned. Nevertheless, from the viewpoint of the parents the responsibility can and may never be shifted to others, neither as far as the instruction proper is concerned, nor as far as the financial obligations go. Whether we instruct and train ourselves or cause or help them to be instructed, "*we* pledge to bring up our children in the "aforesaid doctrine".

To the *utmost of our power*.

Parents, in how far are we bringing our "yes", so easily, often inadvertently uttered, into actual practice?

THE SCHOOL—

This instruction of our children involves three distinct spheres or agencies, the home, the church, and the school. These are closely related. Ultimately they have the same purpose. All three must be based on and proceed from the same religious, doctrinal

principles. And only then is the instruction and training of the child as it should be when home, church, and school cooperate to the fullest extent. However, they are not mere reduplications. They are and remain distinct. The home is the place where the child is really trained, brought up, although the element of instruction is by no means excluded. Church and school emphasize instruction, though training is not excluded. And these, in turn, have their peculiar calling and task. Indoctrination proper is the task of the church. She must watch over the flock of God, preserve sound doctrine, develop and defend the truth. This never is and never should be made the task of the school. The class-room must not be made into a catechism class. On the other hand, in the school we help and cause our children to be instructed in the aforesaid doctrine with a view to their place as covenant children in this present life and world.

Does any one doubt the necessity and importance of the school as an agency in the training and intellectual and spiritual development of the child? And can any one fail to see what tremendous influence a teacher can and does have on the child? 40 weeks out of each year, 5 days out of every week, 5 hours every day our children are under the care, influence, training of their teachers. Some 1,000 hours! For every hour in the catechism room they spend 50 hours in school! How vital to the welfare of the child that its instruction in the school be in perfect harmony, principally, with that in the home and the church. And how important, that the teachers do not counteract, but complement the work of home and church. A Christian home and church must of necessity be complemented by a Christian school; a Reformed home and church by a Reformed school; a Protestant Reformed home and church by a Protestant Reformed school.

I want to emphasize, that the baptismal pledge and the Christian school are directly related. The former makes the latter mandatory. I do not believe what Prof. Kromminga wrote in a Banner of some years ago. "If Christian parents faithfully indoctrinate their children and faithfully send them to catechism, their failure to send them to a Christian school may certainly be qualified as a deficiency in their performance of their Christian duty in this respect, but hardly allows of the qualification of constituting a breaking of their baptismal pledge. The proper procedure in such a case is educational. This will be all the more because the duty of sending children to Christian schools is only inferentially and indirectly required by the baptismal pledge." To this view I take exception. The professor himself knows how enemies of Christian instruction have quoted this same passage to their advantage. I refer especially to that enemy of the Christian school, the Rev. L. Brunsting of the Reformed Church of Sioux Center, Iowa. I do not believe for

one moment that sending children to the public school, the school of the world, with its hatred for God and His people, its systematic exclusion of all sectarian teaching, where the Word of God is trampled under foot, where the teachers are enemies of the covenant of God, where the ape comes in the place of the Creator, where accursed modernism and atheism and consequent godlessness reign supreme, where antichrist is on the throne, principally,—hardly allows of the qualification of constituting a breaking of the baptismal pledge." To me there is a direct relation. The one demands the other. The breaking of the one implies the breaking of the other.

In the school we parents "help and cause our children to be instructed". In reality it is only an extension of the home, having arisen of practical necessity from the development of life in general. The school is not given with creation, as was the home, neither was it specifically instituted, as was the church. It is simply the practical result of the development and increasing complexity of life itself. As long as possible the parents did all the instructing. As life progressed the educational requirements of the child increased. Finally the parents had neither the time nor the means to give their children adequate instruction along secular lines. Thus the school came into being and teachers were hired to care for this particular phase of the child's bringing-up.

In this school the children are instructed in the subjects essential to prepare them for their place in this world, and that on the basis of and in harmony with "the aforesaid doctrine". At least, so they must! If things natural and spiritual, earthly and heavenly, temporal and eternal were unrelated this would not be true. In that case we should not need a Christian school, except, perhaps, for reasons of environment. Certainly, we should not need a school based on "the aforesaid doctrine". But things natural and spiritual are related, as means are related to the end and the way to the destination. Therefore a Christian is called to live in all things from the principle of regeneration and by the light of the Word of God. The Christian must be a Christian always and the truth of God's Word must be the lamp before our feet and the light on our pathway in all things and always. Thus we feel the need of a Christian school, which is not a public school plus some Biblical instruction and religious exercises, but a Christian institution throughout. Thus we see the need, too, of doctrine in our schools; sound, unadulterated, Reformed doctrine.

That doctrine must be the basis of all instruction in our schools. Mind you, the true doctrine, Reformed doctrine, Protestant Reformed doctrine. Nothing less will do. Some people are content with some general Christian teachings. They would speak of a Christian school, but not a Reformed school, still less a Pro-

testant Reformed school. God forbid that such be our conception of what our children should have. With such a general, lukewarm Christianity you have sacrificed all that is worth while. That attitude is proving to be and will prove to be the death of the Christian school. And church and home as well!

THAT OTHER SIDE.

Speaking of Reformed truth and Reformed principles which must form the basis of all instruction, who has not heard of "the other side", meaning: the other side of the truth. Since 1924, in fact, that "other side" has received the lion share of attention.

The one side, then, is the truth as we confess and believe it as Protestant Reformed churches and people. To this side belong such doctrines as election and reprobation, grace for the elect only, the preaching of the Word of God as it intends to save only God's elect, constant development of the world in sin, total depravity and related doctrines. To quite an extent our Christian Reformed brethren also believe these truths, so they assure us. That's the one side. However, they hasten to add, "you Protestant Reformed people are onesided". There is also "the other side". That "other side" teaches, that there is grace for all men, that God loves even the reprobates, that the preaching of the Word offers redemption (which was not merited for them by Christ, and which God, therefore, does not even possess) to all men, that there is a constant restraint of sin by the operation of the Holy Spirit in the hearts of all men, and that as a result of this gracious operation all men are still able to perform that which is good before God. Can you harmonize the "one side" with "the other side"? No. Apparently, in fact, they contradict each other. But we believe both, they say. Amazing faith!

Now that "other side" is precious to our Christian Reformed brethren with whom we thus far cooperate in the field of education and whom we until now permit to have charge of the instruction of our children. So dead is that "other side" to them, that brethren who fail to emphasize it must be expelled from the fellowship of the Christian Reformed churches. That doctrine, which our people have received and loved for these many year, can have no place in their midst. Mind you, men who preach that "other side" and are Arminian in so doing are not molested. Men who have always been known as liberal remain in good standing. But woe to those who dare lay too much emphasis on "this side". So dear is "that other side" to them, that the editor of The Banner has been forbidden to receive articles which do not contain "that other side". At least, so I have been given to understand. By all means he must not allow The Banner to make propaganda for the Protestant Reformed Churches. If it is not true that the board has given

the editor-in-chief of The Banner these instructions we are willing to retract. That propaganda would consist solely of emphasizing "the one side", election, particular atonement, grace for the elect only, total depravity, etc., without including "the other side". Such an article the broadminded Banner may not receive. That does not mean that articles will not be published which stress *only* "the other side". They will be received, even though they make wholesale propaganda for Arminianism and modernism. Do the brethren feel the weakness, perhaps, of always saying to their hearers and readers, "we cannot understand, we cannot harmonize, we know it seems contradictory, it is not logical,—but we believe it just the same"? As soon as our editor-in-chief refuses articles for The Standard Bearer "because they make propaganda for the Christian Reformed Churches", in spite of the fact that he is at liberty to criticize them as he sees fit, please discontinue my subscription. Any doctrine that cannot stand that test *is not the truth*.

It is reasonable to assume, that "that other side", so dear to our Christian Reformed brethren, must also find a place in the Christian schools. The teachers are saturated with it from Sunday to Sunday, while our churches and principles are constantly condemned. That must bear its fruit in the field of education. God is gracious to all! He desires the salvation of all men! Toward all men He assumes an attitude of love and good will! The Spirit restrains sin from the beginning! Man still has remnants of the righteousness he had in Paradise! By virtue of it he can still please God in many things! All these are principles which must become manifest in school, whether the teachers do so consciously or subconsciously. Those who might feel inclined to teach "the truth" are hamstrung, and too few to make any appreciable difference to us.

Must our children be instructed in "that other side" from day to day? Remember, it makes a great deal of difference whether our children get their history in the light of common grace and "the other side" or whether it is in the light of the Word of God. The one interprets all history in the light of God's love and grace to all men, checking of sin and "the good that sinners do". The other explains men and events and historical trends in the light of the antithesis, total depravity, constant development of the world in sin, the covenant. The same holds for civics, science, psychology, geography, etc. Moreover, there is the life, discipline, and devotionals of the school to be considered. Even our Christian Reformed brethren will realize that it makes a difference to us whether the prayers that are offered by our teachers, the songs that are learned and sung by our children, the programs rendered on many occasions, are Reformed in character or saturated with "that other side", which to us is pure Arminianism and principally modernism.

Yes, to my mind Arminianism and modernism already have eaten deeply into the education and life of our Christian schools. As a result they are doomed. Thanks to "that other side".

OUR SCHOOL—

What, then, is the ideal for which we must strive? What is our calling according to the pledge we made when our children were presented for baptism?

We must have schools of our own. That is the ideal. We must begin by acknowledging this fact. How we can deny this and call ourselves Protestant Reformed is a mystery to me. How some can fail to see that the present set-up is detrimental also to church and home I cannot understand. Home and church and school are so closely related, that they become stronger or weaker, together.

We should have schools which we as Protestant Reformed parents can control. Today our children are taught in schools controlled by those who cast us out and detest the doctrine for which we hope to fight unto death. Even our Christian Reformed brethren will expect that we cannot be satisfied with this.

We should have teachers who instruct our children on the basis of the doctrine so dear to us. That is not the case today. Either the teaching is saturated with "the other side", and then the Christian school is a Christian Reformed school, or it is not distinctive at all, and then the so-called Christian school is in reality only a public school with a veneer of Christianity. In either case what is our position? Sometimes we comfort ourselves with the thought that there is little religion of any kind in our schools. We tell one another: most of the teachers do not know enough doctrine to make them overly dangerous for our children. What a comfort! When things have reached the point where we seek consolation in ignorance, what do you suppose is our calling with respect to our children? Besides, when such instructors attempt to become religious it will invariably be in the direction of Arminianism. We should have teachers who know sound Reformed doctrine and are able to make that doctrine the basis, the heart and soul of all their instruction. That, by the way, also points to my greatest difficulty. Do we have such teachers? Will we have a complete staff that will set this as its ideal? If not, the sacrifice of time and energy would be useless.

Those teachers, in those schools, would then have to see to it that all the instruction of our children is thoroughly Reformed, Protestant Reformed in character. Their history and geography and science and civics, the songs they learn and sing, they prayers they hear their teachers offer, the programs they render, all their instruction and training should be permeated with that truth.

Is such a school a financial possibility? Of course

it is, if it is only the fervent desire of our parents and people in general. Neither would our financial burdens be increased to any appreciable extent.

Is such a school a spiritual possibility? That is the question. Are the principles at stake vital and dear enough to us? Are we conscious of the need? Is our love of the truth equal to the task?

The matter of our own school is before us these days. Another mass meeting will soon be held. Let all who favor a school of our own be there, one and all. Let those, who fail to see the need or possibility be there to state their objections. They owe this to the others. In this way an open, brotherly discussion of the issue can ultimately lead to a definite decision.

"The churning of milk bringeth forth butter".

Rev. R. Veldman.

WEDDING ANNIVERSARY

Zoo de Heere wil, hopen onze geliefde ouders,
JOHN KLAVER

en

MRS. LENA KLAVER—Hetjes

den 22sten April, 1941, hun 55sten echtvereeniging te gedenken.

De Heere die hun deze jaren goed en nabij is geweest, zij hun verder tot troost en sterkte.

Mr. en Mrs. Peter J. Klaver
Mr. en Mrs. John T. Klaver
Mr. en Mrs. Cornelius Klaver
Mr. en Mrs. Teunis Klaver
Mr. en Mrs. Joseph Braaksma
Mr. en Mrs. Henry J. Van Dyken
Mr. en Mrs. Marcus Faber
Mr. en Mrs. Manning Klaver
Mr. Harry Klaver
Mr. en Mrs. Jacob C. Stroo
34 kleinkinderen;
7 achter-kleinkinderen.

Grand Rapids, Michigan.

WEDDING ANNIVERSARY

1911 — 1941

On April 15, 1941, the Lord willing, our dear parents,
LAMBERT DOORBOS
and

MRS. LAMBERT DOORBOS—Van Dyke
hope to commemorate their 30th Wedding Anniversary.

We extend to them our sincere congratulations and pray that the Lord may continue to bless them and to spare them for each other and for us for many years to come.

Their grateful children,

Mr. and Mrs. George Moerman

Mr. and Mrs. Peter Doornbos.

1906 Alamo Ave., Kalamazoo, Mich.

The Book Of Daniel

THE CANONICAL SIGNIFICANCE.

As to Isaiah, his specific task was to prepare Israel for the crisis of the exile. His comforting message was that the Lord's anointed was at hand (Is. 44:28), and that the days of bondage had its limit. Though he prophesied before the exile, he speaks of the bondage as a thing accomplished. He declared first that the king of Babylon and his golden city to which Israel was to be transported would soon become a proverb in the mouths of them whom he had oppressed (Is. 52:2), "and say ye: The Lord hath redeemed His servant Jacob" (Is. 48:20). His prophecy ends with a prediction and description of the expansion and glorification of God's kingdom.

As to Jeremiah, he prophesied immediately before and after the destruction of Jerusalem. The nucleus of his whole message is: Humble yourselves under the hand of God and live.

As to Ezekiel, he dwelt among the exiles in Babylon. One day, when he was among the captives, the heavens were opened and he saw visions of God. He understood now the meaning of calamities that had overtaken God's people and he spent the days of his captivity by the waters in explaining them to his brethren. Everything earthy-typical had been made to disappear. God's people must now set their hearts upon something better, even the eternal spiritual good. He set before them the vision of the true Zion, the ideal commonwealth, having the imperishable glory of God (Ez. 8:3, 4). In due time Jehovah would gather His scattered sheep and feed them on the mountains of Israel by the rivers (34:13). A new heart He would also give His people so that they would walk in His ways (34:26, 27). The prophet Ezekiel sees the whole commonwealth of God as a community of priests in its universality.

As to Daniel, he too dwelt among the exiles, and did not return to Palestine. He was a high official at the court of the king. His task was to comfort God's people by showing them that they must not fear the earthly or pagan powers, for he sees in a vision that these powers repose on clay; are as weak as is man; that one after the other they would be destroyed, that ultimately the kingdom of God would appear and crush the earthly kingdoms; that, finally, this heavenly kingdom is eternal. The vision of the rise and fall of earthly kingdoms and the triumph of the kingdom of God—this is peculiar to the book of Daniel. The nucleus of the message of Daniel is "the Lord reigneth in the midst of his enemies," and will through His destroying them, realize His gracious purposes with His people. The people of God in the city of Babylon must not fear this anti-christian power, but must re-

main loyal to Jehovah, as apart from His will the adversary can do nothing. Daniel does not promise that the Lord will exempt His people from suffering, but that in the fire of persecution they are the Lord's and therefore cannot perish. They pass through suffering to glory.

Daniel practiced what he preached and thus rose before the eye of God's people as the living proof of his own message. At the courts of the pagan kings he obeys God more than man, both he and his friends. For this, they were persecuted. Daniel was cast into the den of lions; the three friends into the fiery furnace, but the Lord delivers them and elevates them to a position of honor and glory in the land of their exile. They who had plotted against their lives fall into the very pit they had dug for him.

NEBUCHADNEZZAR'S DREAM.

The parts of the image seen by Nebuchadnezzar represent four kingdoms: 1. The Babylonian, under Nebuchadnezzar (the head of gold). 2. The Persian and Median, under Cyrus and his successors (the breast and arms of silver). 3. The Macedonian, under Alexander the Great (the belly and thighs of brass). 4. The Roman power, (the legs of iron and feet part iron and part clay). The stone cut out of the rock without hands is Jesus Christ and His kingdom. The rock out of which He is hewn is the Old Testament theocracy. That he was hewn without hands signifies his supernatural conception and birth.

The Vision of Chapter 7.

The prophet saw successively four beasts arising from the sea (of men): 1. A lion with eagle wings. 2. A bear. 3. A leopard. 4. A fourth beast so dreadful and terrible and strong as to defy all description. The four beasts represent the same four kingdoms represented by the four parts of the image; namely, the Babylonian, the Persian-Median, the Macedonian, the Roman. The ten horns of the fourth beast correspond to the ten toes of the image. Peculiar to this last beast was the little horn that grew in the place of three of the horns plucked out. What is presented to us is a complete double image of the Anti-christian world power in its historical development from the beginning of time to the second coming of Christ, that is, to the end of time. The ten toes and the ten horns represent in both cases ten kingdoms. The number 10 is here in all likelihood a representative number, and thus signifies the aggregation of kingdoms of Europe and America that arose after the destruction of the Roman Empire. The Ancient of days of Daniel 7 is God Himself, who through Jesus Christ realizes His counsel. Rightly considered the Ancient of Days is the stone cut out without hands.

The seven horns that remain after the three were plucked up, is again in the last instance representative

of the fulness of Anti-christian power in this world, now assuming the appearance of the kingdom of God, which in the vision of John (Rev. 13) is seen as the lamb with seven horns. Counting the little horn there were eight horns on the beast, the little horn however was at once like the seven.

In the little horn were eyes like the eyes of a man and a mouth speaking great things. The eyes represent depraved human genius in distinction from regenerated and sanctified human genius. The mouth is the organ through which the Anti-christian world-power glories not in God but in its own achievements and blasphemes God. It is not difficult to see that this last beast, this terrible beast with the little horn is the Anti-christ. This last kingdom, the kingdom represented by the last beast has its beginning in the Roman Empire and continues in the ten toes and horns till the second return of Christ, when it will be burned. Also the image of the fourth beast teaches that the Anti-christian world-power is a combination of kingdoms. For the fourth beast with his ten horns (later 8) comprises an organic whole. It can easily be seen that this fourth beast is with us today.

The Vision of Chapter 8.

In this vision the prophet saw a ram with two horns and thereupon a he-goat with one great horn which was broken. In its stead appeared four notable horns, and out of one of these four horns, came a little horn that waxed great even to the host of heaven.

There is a similarity to be noticed between this vision and the foregoing one. According to Gabriel's own interpretation of the vision, the ram is the bear of the former vision, and thus represents the kingdom of the Medes and Persians. The two horns of the ram represent the kingdoms of Media-Persia respectively. The rough he-goat is the leopard of the former vision and represents the kingdom of Greece. The he-goat came from the West with marvelous swiftness and came against the ram with his two horns and smote him until there was no power left in him. Let us briefly explain the first section of the vision. The great horn of the he-goat—the kingdom of Greece—is Alexander the Great, who destroyed the ram, that is completely vanquished Darius and his army of the kingdom of the Medes and Persians. The ram before he was overcome by the he-goat pushed in three directions, toward the West, Lybia; toward the North, Babylonia; and toward the South, Egypt. The great horn of the he-goat was broken. This refers to the death of Alexander the Great. After his death the empire, he by conquest had established, was divided into four kingdoms: Macedonia, Thrace, Syria, Egypt. The little horn is one of the kings of Syria, namely, Antiochus Epiphanes. The history of this king, made with wickedness, corresponds to the description of

the wicked actions of the little horn in Daniel 8. Of the little horn it is said that he waxed great even to the host of heaven. The Sacred narrative continues, "and it cast down some of the hosts of the stars and stamped upon them. He magnified himself even to the prince of the host and by him the daily sacrifice was taken away and the place of the sanctuary was cast down". Antiochus Epiphanes' ravings were a fulfillment of this prophecy. Under Antiochus the Great (died 187 B.C.) Palestine became a province of Syria. Epiphanes was the youngest son of Antiochus the Great. His wickedness bordered on madness. His relation to the people of Israel was marked by a brutal and savage cruelty. Epiphanes formed the idea of dominant state religion as the best means to give unity to the empire. So he attempted to compel the adoption of the Greek Polytheism. A large section of the apostate Jewish people were not only prepared to acquiesce in his plans but to even further his purpose. Antiochus in return gave them the upper hand in Judea. The apostate Jews however, had misled Antiochus when they told him that their country was ripe for hellenization. Strenuous opposition was offered by the people of God. This made Antiochus furious. Jews. This hatred was intensified by the news that it generated in his heart a deep-seated hatred of the Jerusalem had rejoiced upon the reception of a false report of his death in Egypt. He marched upon the city of Jerusalem, took it by storm and slaughtered 40,000 people and carried a like number away as slaves. He robbed the temple of its treasures, tread the most sacred precincts of the holiest of all. He sacrificed swine on the altar, and defiled the sanctuary by sprinkling the broth all over it. He next issued a command to exterminate the whole Jewish race. The command was only partially executed. He finally ruthlessly enforced the adoption of Greek manners and customs. All who resisted were put to death. The blood of the saints flowed freely. The people of God hid themselves in the caves and dens of the earth. The prophecy of Daniel was literally fulfilled. For the daily sacrifice ceased. Any copy of the law that could be found was burned.

G. M. O.

ANNOUNCEMENT

Young men seeking admission into our Theological School are requested to appear before the Theological School Committee at their next meeting, May 19, 1941, in the Fuller Ave. Church parlors. Aspirants must have in their possession a certificate of membership and recommendation from their consistory and also a certificate of health from a reputed physician.

C. Hanko, Sec'y.